БЕРЕЗЕНЬ

1988

ISSN 0132-4462

№ 5

перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А тобі, Машо, залишаю найдорожче — наших дітей!..

Зі святом, прекрасна громадо жіноча!
Нехай вам для суму не буде причин.
Від щирого серця вручити вам хочу
Букет з найсолодших червоних перчин!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

МІЖ НАМИ, ЖІНКАМИ

Дівчата, не довіряйте випадковим знайомим. Виходьте за них заміж.

Як тільки дружина починає стежити за собою, за нею одразу ж починає стежити чоловік.

З милим рай у курені, з немилим — у трикімнатній квартирі.

Мал. О. КОХАНА

— А на здачу дайте цукерки: треба поздоровити матусю зі святом.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ну який же це хабар!! Прийміть їх як букет...

БЕРЕЗНЕВІ УСМІШКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Щасливчики! Застряли! А мені доведеться зараз біля плити танцювати.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

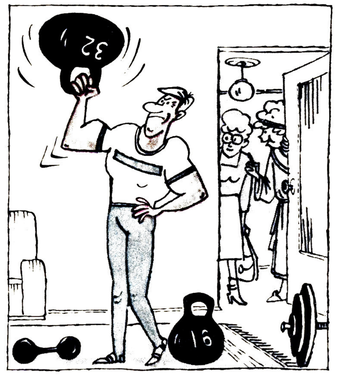

— Пообіцяв мені на свято допомогти по господарству, тож і готується.

Мал. О. КОХАНА

— О, згадав!.. Треба ж і свою дружину з святом привітати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Підкажіть: а далі що робити!

Запропонував дружині одягатися у стилі «ретро» — доношувати старі сукні.

Чоловік у ланцюгах Гіменея вважає себе абсолютно вільним, коли він прикутий до телевізора.

Анатомія кохання: того, хто закоханий по вуха, легко водити за ніс.

Дівчата приховують свої почуття, жінки — свій вік.

Надлюдина: сидить на шиї дружини.

Вихід заміж — це вхід у лабіринт.

І зарплата, і премія — жіночого роду. Тому треба віддавати їх дружині.

Якщо не вдалося стати мрією поета, спробуйте хоча б стати мрією прозаїка.

Ольга ГЕНИНА.

м. Київ.

МІЖ НАМИ, ЖІНКАМИ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

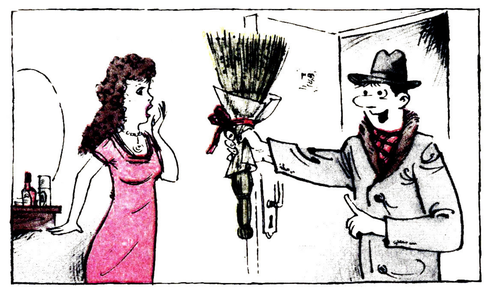

— Ти ж сама казала: головне не подарунок, а увага...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Мій дорогенький сьогодні господарюватиме на кухні!

Зворотний зв'язок: від другої дружини бігає до першої.

Ахіллесова п'ята чоловіків — порожній шлунок.

Сп'янілим від кохання — безалкогольні весілля!

Олег СЕЇН.

м. Київ.

Давайте домовимось!

Якось так воно вже виходить: хтось кидає гасла, а хтось ті гасла мусить втілювати в життя. Ось чому багато дуже гарних гасел так і лишається невтіленими. І справа, мабуть, не тільки в тому, що здійснювати набагато важче, ніж закликати. Справа в тому, що ми з вами так звикли до слів, що вони у нас часто із ділами навіть не асоціюються. Слова існують самі по собі, діла — самі по собі.

Але ж, як відомо, не хлібом єдиним. Час від часу жінці хочеться, наприклад, обновити свій гардероб. Виникло таке бажання, скажімо, у В. Слуцької з м. Дніпропетровська. І пише вона, що шукала собі сукню по магазинах і універмагах протягом місяця. «То не той розмір, то не той колір. В одному магазині кажуть, що були, в іншому — що будуть. От і бігаєш, висолопивши язика. А так було б просто одержати відповідну інформацію у довідковому бюро, якби таке бюро у нашому місті існувало і давало б довідки про наявність у тих чи інших магазинах потрібних покупцеві товарів. Скільки б це часу зекономило! За таку довідку і заплатити не жаль — зекономлений час того вартий!»

Звичайно, можна собі замовити сукню і в ательє, як це зробила С. Веселова з м. Хмельницького. «Тільки,— пише вона,— щоб потрапити на примірку до закрійника, треба годинами стояти в черзі, причому відпрошуватися з роботи, щоб ту чергу зайняти. Пробувала піти в суботу — до майстра не протовпишся, у неділю ж — вихідний...»

А ремонтні служби — скільки вони забирають часу у наших славних жінок! Жителька Кримської області Т. Сердюк розповідає у листі про свої поневіряння: з минулого року ходить вона по майстернях м. Сімферополя, плекаючи мрію... відремонтувати парасольку. А їй усе обіцяють, що не сьогодні-завтра прибудуть потрібні деталі, повернеться з відпустки майстер, полагодять машину. «Скільки я субот на ту парасольку витратила, бо ввечері майстерня зачиняється рано, а з роботи відпрошуватися через таку дрібницю соромно»,— пише вона.

Пишуть нам про нікчемну організацію роботи багатьох пунктів хімчистки. «Пригадую, ще два роки тому я могла по телефону викликати приймальника додому. Тепер мені відповідають, що такої форми послуг немає, і радять, щоб я килим і шубу везла до них автобусом»,— скаржиться киянка М. Сула. А мати і дочка Сущанські з Ворошиловграда обурюються порядками на місцевому пральному комбінаті: «У приймальних пунктах, які наче навмисно працюють саме тоді, коли всі клієнти на роботі, доводиться довго стояти в черзі».

«А чому б,— питає Л. Пелех із Запорізької області,— не відкрити на підприємствах, принаймні, на великих, приймальні пункти прання білизни або ж хімчистки? Скільки б часу це зекономило!»

А справді, чому? Чому б нам, чоловікам, про це не подбати. А заразом і про те, щоб максимально звільнити жінок від безглуздих черг і виснажливої біганини. Адже ми при великому бажанні дещо зробити таки можемо. Враховуючи хоча б той факт, що керуємо і транспортом, і торгівлею, і побутовим обслуговуванням в основному ми, чоловіки.

Тож давайте і домовимося: ми бережемо дорогоцінний час наших дорогоцінних жінок, вони — берегтимуть нас.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО перця

ЗАБУТА МЕЛОДІЯ ДЛЯ... ТАЗИКА

КИЇВ. (Кор. ТАП). Цілісіньку зиму сім'я Т. К. Шевченко не чула, як дзвенить у тазику вода, яка крапає зі стелі їхньої квартири № 79, що знаходиться на горішньому поверсі п'ятиповерхового будинку № 25 по вулиці Ватченка. Зате з приходом весни тут знову ожила забута мелодія для тазика. Своєрідним імпресаріо цього «мокрого» концерту ось уже протягом трьох років виступає ЖЕК-701, який тільки обіцяє полагодити над квартирою № 79 дірявий дах.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Він що, здурів? Усе критикує та критикує.
— Не хвилюйтеся, наша стенографістка знає, що заносити.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

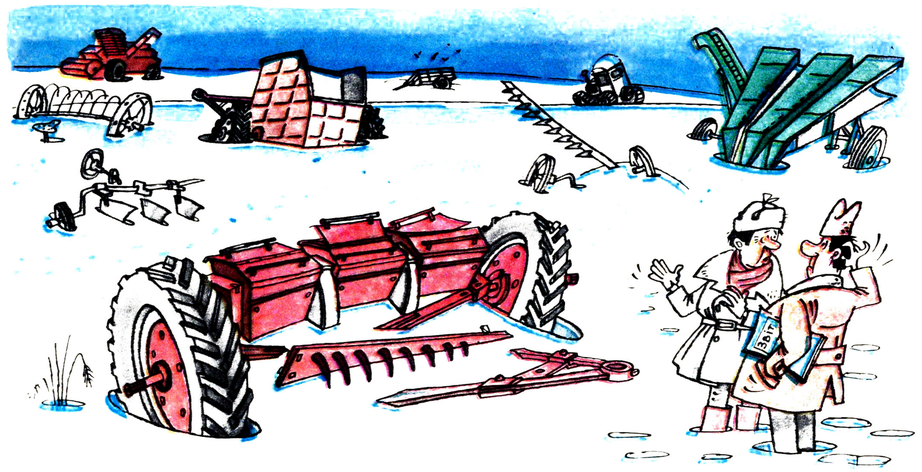

— От і добре! Першими відзвітуємо, що техніка вже у полі...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО перця

РИТМИ ПІВНОЧІ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. Танці народів Півночі — найпопулярніші серед молоді села Юрківці Талалаївського району. На запитання кореспондента ТАП, чим приваблюють саме ці танці, учасники художньої самодіяльності пояснили: «Їх в основному виконують у верхньому одязі. А оскільки в нашому клубі вже другий рік не працює система опалення,— без шуб та кожухів не повеселишся».

«ЧОБОТИ СКРИПЛЯТЬ, А ГОРШКИ НЕ КИПЛЯТЬ»

Народне прислів'я

Листи читачів про НЕперебудову

З ЛИСТІВ — ПО КІЛЬКА РЯДКІВ

«А Я ЛІТАЮ ІЩЕ УВІ СНІ...»

Ці рядки з відомої пісні спали мені на думку після польоту уві сні... з нового, щойно купленого ліжка виробництва Кутського лісокомбінату Івано-Франківської області. Ліжко розвалилося під мною першої ж ночі.

Олексій ЛАВРИК.

Сумська область,
м. Ромни, вул. Крупської, 10.

СИДІТИ ЗА СТОЛОМ, ПОСТАВЛЕНИМ «НА ПОПА»...

...спробували по черзі викладачі та учні Ірпінського сільськогосподарського технікуму бухгалтерського обліку. І, звичайно, нічого в них не вийшло. А стіл, точніше — стільницю, яка розвалюється, довелося поставити «на попа» біля стіни, оскільки з Київської дослідної фабрики спецмеблів нам прислали тільки її, а дві тумби та приставний столик загнали кудись в інше місце. Якось не віриться, що на фабриці є контроль, є держприймання, а головне — совість у керівників, які в гонитві за планом наприкінці року відпускали за принципом: на тобі, небоже, що мені негоже!

П. ЛУКАШЕНКО,
директор технікуму.
В. БІЛОУС,
секретар парторганізації.

ЖИВУ У ТРЕТЬОМУ КВАРТАЛІ МИНУЛОГО РОКУ...

...позаяк керівники Черкаського будівельно-монтажного управління тресту «Укргазкомунбуд» рік тому назвали саме цей термін завершення газифікації мого будинку (як і помешкань інших моїх земляків на вулиці 9-го січня у місті Сміли). А оскільки наші домівки й досі не газифіковані, то минулорічний третій квартал, мабуть, іще не скінчився.

Федір СИМОНЕНКО,
учасник Вітчизняної війни,
ветеран праці.

У ході перебудови банківської системи на нас звалилося несподіване випробування. І хоча ми люди, так би мовити, бувалі й усякого бачили на своєму віку, якось непріємно, знаєте...

Раніше ми, учасники та інваліди Великої Вітчизняної війни, офіцери у відставці, сім'ї загиблих, одержували свої пенсії у Полтавському відділенні Держбанку, в пенсійному відділі. Скажемо прямо, люди ми не молоденькі, багатьом за сімдесят-вісімдесят. У цьому віці, хочеш не хочеш, а доводиться

ВИПХАЛИ ВЕТЕРАНІВ...

цінувати елементарні зручності. Це розуміли й банківські працівники. В пенсійному відділі було де перепочити, електротабло повідомляло, коли заходити...

Тепер про це доводиться лише згадувати. З першого січня пенсійний відділ перевели в ощадкасу № 43 074 по вулиці Червоноармійській і ввіпхнули у тісне приміщення квартирного типу. Там ніде навіть присісти. Під час видачі пенсії збивається більше ста чоловік. Ждемо подовгу, в тісноті, задусі.

Не цитуватиму рішень партії та уряду, в яких вимагається посилити увагу до ветеранів війни і праці. А у Полтаві, як бачимо, навпаки — ще й здають позиції...

Олександр ЄРИСОВ,
82 роки, член КПРС з 1929 року, інвалід Вітчизняної війни другої групи.

ВІД ВИБОРІВ ДО ВИБОРІВ

Ми, двісті сорок виборців села Василівки, серед яких 115 ветеранів праці, 12 учасників та інвалідів Великої Вітчизняної війни, з нетерпінням чекаємо наступних виборів до місцевих Рад. Село наше віддалене на одинадцять кілометрів від центральної садиби учбового господарства «Самарський» — села Олександрівки, де міститься і сільрада. Відстань хоч і невелика, але подолати її нелегко. Особливо керівникам учгоспу та сільради, яких ми торік обрали депутатами. Їх ми практично у себе не бачимо.

Зате під час передвиборної кампанії керівні кандидати у депутати з Василівки не вибували. Один обіцяв, що як тільки ми за нього проголосуємо, так відразу ж у Василівці запрацює телефонний зв'язок, інший обіцяв негайно розв'язати транспортну проблему, щоб було чим і до сільради під'їхати, і в лікарню, якщо виникне потреба, можна було хворого відвезти. Третій змальовував рожеву перспективу зразкового торговельного обслуговування.

Та відшуміли вибори, і ми залишилися з тим, що й мали. Точніше, так і живемо без елементарної турботи. Тому й чекаємо наступних виборів, які знову поселять у наші душі надію, що кінець кінцем передвиборні обіцянки перестануть бути чимось на зразок ритуальних танців, які обов'язково треба виконати, щоб набрати потрібну кількість голосів.

ЖИТЕЛІ
села Василівки.

Дніпропетровський район,
Дніпропетровської області.

ТІЛЬКИ НАМИЛИТИ!

Тим, хто збирається їхати у славне місто Лубни над голубою Сулою, можу дати дружню пораду. Стосується вона чоловіків.

Отже — не забудьте прихопити бритву або кілька лез. На перукарні не сподівайтеся. Бо доведеться зарости бородою. Як-от мені.

Бритви з дому не взяв (у нашого брата-журналіста як: головне — записник і ручка, а решта — дрібниці). Тож пішов до перукарні. Заглянув до однієї, другої... Марно. Всюди симпатичні майстрині зустрічали словами:

— Намилити можемо, а щоб поголити, давайте своє лезо. У нас їх кілька місяців немає.

Що діяти? Вирішив порадитися з директором побутового комбінату В. В. Клюковим.

— На жаль, нічим допомогти не зможу,— сказав він.— Обласне управління побутового обслуговування, яким керує товариш Ляпота, не забезпечує нас лезами, і в торгівлі їх давно немає. Отож намилити — будь ласка, а поголити — вибачайте...

Володимир ПАРХОМЕНКО.

Полтавська область.

ПЕРЧАНИ, НЕ ВІДСТАВАЙТЕ!

Шановна редакціє! Я — давній читач вашого журналу і передплатник з 1962 року — вважав, що кращого сатиричного журналу немає. Та після того, як «Крокодил» «дав перцю» моїм землякам-дніпропетровцям, аж образливо стало: чому В. Вітальєв з Москви побував на «Амурських вінах», а перчани — прогавили їх. Незручно за вас, мої далекі друзі! Ви ж не хочете, щоб «Перець», сказати б, «їли», як зовсім не гіркий ананас?

Ось так, земляки. Перебудовуйтесь, шукайте гострі факти,— а то ще здійкілясь хтось приїде і де-небудь у Кривому Розі перехопить у вас ще якусь важливу соціальну тему...

І все ж сподіваюсь, що і я, і мої діти будемо-таки читати по-справжньому бойовий, пекучий «Перець».

Фелікс ШТИМ.

селище Талая
Хасинського району
Магаданської області.

ЧИ ВИРУЧИТЬ КОЗА З ПОЛОНИНИ?

Прочитав я, Перче, у твоєму 21-му номері за минулий рік фейлетон В. Бондаренка «Про гектари, центнери, проценти і селянську душу» й вирішив написати тобі. Може, ти й наш колгосп відвідаєш? Зветься він «Соціалізм», розташований у Березнегуватському районі Миколаївської області. І, як і колгоспу імені Леніна на Черкащині, про який ішлося, нам теж є чим вразити людей.

Ну, от дивись. Колгосп імені Леніна має на рахунку три мільйони карбованців. А «Соціалізм» — аж п'ять мільйонів. Боргу.Олексій Андрійович Мироненко головує 30 років, а в нас за 30 років змінилося тринадцять керівників господарства. У колгоспі імені Леніна до 70-річчя Жовтня сорок сімей відсвяткували новосілля, а у нас за весь рік спромоглися поставити три будинки — лише стіни й дах, усе інше дороблять самі.

І врожаї у нас наче не такі вже й погані, і корівки дояться, і свиноферма є, а борг — росте. Чогось нам, видно, не вистачає. От тільки — чого?

Візьмемо, наприклад, свиноферму. Начальство — голова колгоспу, головний зоотехнік, головний ветлікар — тут дуже рідкісні гості. Хоча, правда, на фермі й свого керівництва вистачає — і завідуючий, і ветлікар, і обліковець (його теж вважають начальством, бо руками ж обліковець нічого не робить). А всього тут працює 17 чоловік. Це на якихось 300 голів свиней! І всі одержують чималі гроші. Звідкіля ж прибуткам узятися, куди тільки дивляться наші економісти?! Торік ферма здала на м'ясо усього лиш... 30 свиней! Оце таке прискорення та перебудова.

Восени завезли на ферму чимало корму — буряків. І досі лежать вони, уже почорнілі, по всій території...

А голова колгоспу В. В. Бойченко не журиться. Він каже: скоро всі борги покриємо, розводитимемо дійних кіз, завеземо їх із карпатських полонин, а там кози такі щедрі на молоко, як і наші корови, та ще й плюс подвійна жирність. Як думаєш, Перче,— виручать нас кози при такому господарюванні?

В. КОШОВИЙ.

ВІД ПЕРЦЯ. Боюсь, шановний товаришу, що не виручать. Хоча заступник Березнегуватського районного агропромислового об'єднання Людмила Олександрівна Клименко, з якою я зв'язався по телефону, виявилося, настроєна оптимістично. Принаймні, щодо тваринництва. «Свиноферма у колгоспі «Соціалізм»,— сказала вона,— раніше була неперспективною. А тепер відроджується. Туди завезли корми». Якщо вже оті почорнілі буряки, які не спромоглися навіть прикрити соломою, щоб зберегти від морозів, видаються за ознаку відродження,— то ясно, що й прожекти розведення полонинних кіз сприйматься у РАПО як реальний внесок до Продовольчої програми. Хоча справжнього молока та м'яса ніякі прожекти ще ніколи не давали.

СВІЙ КОДЕКС?

Ніколи не думав, що злодії мають право робити безкарно свою чорну справу, якщо вартість поцупленого ними не перевищує ста карбованців. Навпаки, я був глибоко переконаний, що коли негідник запустив руку у чужу кишеню, для закону байдуже, яку суму він там намацав: тисячу карбованців чи кілька копійок.

Та не так давно трапилася зі мною неприємність: у мене вкрали велосипед «Салют-С» вартістю 100 карбованців. Як і годиться в подібних випадках, звернувся я в міліцію за місцем проживання, а конкретніше — до Ковпаківського райвідділу внутрішніх справ міста Сум. І був упевнений, що незабаром зловмисника знайдуть і я знову стану власником хоч і малопотужного, та все ж таки транспортного засобу. А тому був прикро здивований і вельми спантеличений, коли 21 серпня 1987 року отримав від слідчого райвідділу тов. Дерев'янка повідомлення № 754 такого змісту: «В соответствии со ст. 214 УПК УССР вы извещаетесь, что уголовное дело по факту кражи, принадлежащего Вам велосипеда «Салют» прекращено на основании ст. 6 п. 2 УПК УССР и ст. 7 ч. 2 УПК УССР (в силу малозначительности)».

Припускаю, що для товариша Дерев'янка чужі сто карбованців — дрібниця, заради якої він вважає за розкіш мобілізувати свої пінкертонівські здібності. Та річ у тім, що я не полінувався і уважно переглянув кримінально-процесуальний кодекс УРСР, а статті, на які посилається слідчий, навіть вивчив напам'ять. І що цікаво, не знайшов у них жодного натяку на «малозначимість». То, може, на території, яку обслуговує Ковпаківський райвідділ внутрішніх справ, діє свій кодекс?

А якщо серйозно, то краще б уже доблесний слідчий чесно визнав: не можу знайти злодія — і квит! Теж мало втішного, але, принаймні, чесно.

м. Суми.

М. ГАЙДАР.

До питання бюрократознавства

(СПРОБА МЕДИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ)

Як відомо, бюрократами не народжуються. Бюрократії не вчать ні в школі, ні в інститутах. Спеціальних курсів з бюрократизму також нема. А бюрократів навколо повно! Не інакше — пошесть така. Збудника, правда, досі не знайдено, але є відомості, що пошесть передається через папери: інструкції, циркуляри, розпорядження...

Заслаблий на бюрократизм скарг не пред'являє. (Пред'являють інші, але про це потім).

Перебіг недуги — непомітний, прихований. Сам недужий її й приховує. Ну, де ви бачили бюрократа, що б'є себе в груди і плаче:

— Я бюрократ. Робіть що завгодно зі мною! Ги-и-и...

І не побачите. Навпаки, скажіть йому, хто він такий,— самі наплачетесь!

Особливо небезпечне поширення цієї пошесті в середовищі медичних працівників. Чому — не треба пояснювати.

Через непомітний перебіг і маскування інтересами справи розпізнати медичного бюрократа буває важко. Тому подаємо деякі ознаки цієї, гм... хворості.

Починається вона синдромом нетримання мови. Словоблудством — попростому.

Початкуючий бюрократ має пристрасть вітійствувати на трибуні. У той час, як на нього чекають хворі, він буде годинами говорити про гуманізм професії, високі обов'язки й покликання. А як говорити йому зовсім немає про що, то він ні про що й говоритиме. Починатиме так: «Йдучи назустріч...» або: «Виконуючи рішення...» Хоча він нікуди не йде і виконувати нічого не збирається.

А ще він уміє ставити питання руба. Як поставить — так роками й стоятиме, не схитнеться! Любить критику. На всіх нарадах тільки те й робить, що критикує підлеглих. Спуску їм не дає. А спробуй покритикувати його, як він стукне натрудженим кулаком по столу:

— Говоріть про себе! Як думаєте виправляти становище?!

О! Він уміє перевернути все з ніг на голову, напустить туману, а як треба, то й чорне назове білим. І не змигне!

Весь вільний від говоріння час бюрократ пише. Ним цілком володіє синдром адміністративної графоманії. Повченому — паперофілії. Він видумує правила, строчить розпорядження, шле нагадування, винаходить інструкції, розробляє пам'ятку для лисих «Як уберегтися від облисіння». Вимагає заходів, інформації, звітів. Сьогодні велить робити, завтра — переробляти.

Відомі постанови про скорочення паперотворчості палко вітає, схвалює і підтримує вчасно. Чи не тому кількість «вихідних» листів помітно зросла, скажімо, у Волинській обласній санепідемстанції? А у Волинському облздороввідділі на третину збільшилася кількість «вхідних», в тому числі на тридцять відсотків — з рідного міністерства. Та й у самому міністерстві за дев'ять місяців 1987-го року отримали всіляких паперів більше, ніж за весь попередній рік!

Від усього того у багатьох розвивається трудофобія — відраза до праці. Лікар-трудофоб не буде сушити голову, що робити із хворим, а пошле його... Ні, не туди... Як можна? До колеги на консультацію, вказавши одразу в направленні аж п'ять діагнозів під запитаннями. В інтересах самого ж хворого, щоб не вийшло промашки. Але й колега не ликом шитий. Дає відповідь: «Діагноз той самий, лікування продовжувати». Ну, що ж... Пошлемо невдаху далі. Так, майже туди, куди ви спершу подумали. До всіх лікарів підряд, по колу. Або в діагностичний центр. Там же черга — ого! Та й світ неблизький. Може, десь застряне дорогою чи не витримає, зійде з дистанції — все ж таки хворий! А того й не тямить: щоб лікуватися, треба воляче здоров'я мати! Особливо, як доведеться діставати ліки. Бо є препарати, яких нема, не було і невідомо, чи будуть у місцевій аптеці. А лікар вам їх не випише, щоб придбати десь-інде,— інструкція не дозволяє. Та назву скаже. Щоб ви покрутилися, попотіли, доки правдами й неправдами без рецепта дістанете. Користі йому з того, правда, ніякої, але ж і авторам інструкції — також. Це єдине втішає.

Не втішає інше. Із тридцяти двох тисяч скарг, що надійшли до Міністерства охорони здоров'я УРСР за неповний рік, понад двадцять тисяч — на байдужість, черствість, грубість і формалізм бюрократів від медицини.

Як бачимо, пошесть набуває епідемічного розмаху.

У міністерстві, кажуть, занепокоєні: багато про це говорять, розробляють нові інструкції, руба ставлять питання і навіть хочуть випустити пам'ятку «Як уберегтися від бюрократів».

В. КОВАЛЬ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

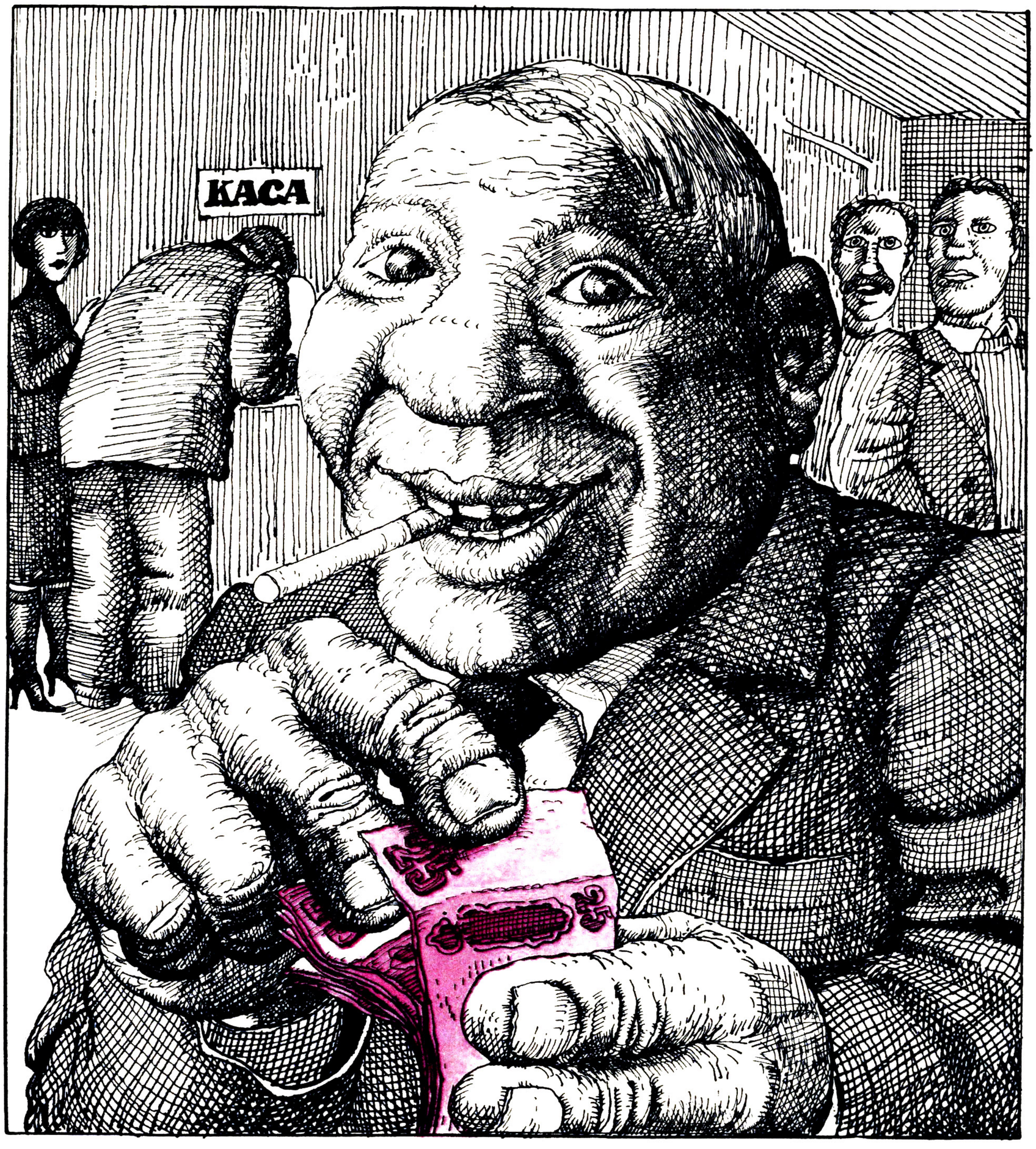

— Дивуються, що я завжди одержую преміальні! Та у мене за двадцять років роботи не було жодного зауваження на адресу адміністрації.

НЕ МОЖЕ БУТИ

Зустрілися три мисливці.

— Я вчора застрелив отакенного лося,— говорить один.

— Може бути,— погодилися приятелі.

— А я вчора застрелив сім лисиць,— говорить другий.

— Може бути,— погодилися приятелі.

— А я вчора іду й бачу: стоять дві жінки і мовчать,— говорить третій.

— Не може бути! — в один голос вигукнули двоє.

Повідомив В. ЗУБ.

м. Синельникове
Дніпропетровської області

ВТОМИЛАСЯ

Сидить жінка та й гадає — буде дощ чи не буде. І хмари набігають, і на дощ не схоже.

Досиділась, поки линув, як з відра.

Народні усмішки

— Христе,— гукають сусіди,— он же прання намокне!

— Е,— каже та,— оце поки сиділа та ждала того дощу, то вже й сили немає познімати... Хай мокне.

Повідомив С. БРОВКО.

с. Коби
Новосанжарського району
Полтавської області.

САМ ПИШЕ, САМ ЧИТАЄ

— Напиши, будь ласка, листа сестрі в Одесу,— попросила старенька свого молодого сусіда.

— Не можу, бабусю... У мене ноги болять...

— А ти що — хіба ногами пишеш?

— Чому — ногами? Пишу, як і всі, рукою. Але для того, щоб ваша сестра узнала зміст того листа, мені доведеться піти до Одеси. Бо того, що буде там написано, окрім мене, ніхто не розбере.

Повідомив Ф. МАРЧЕНКО.

м. Харків.

УВАЖНИЙ БАТЕЧКО

Завідуючий відділом — до працівника, який запізнився на роботу:

— Ну, то яка цього разу причина?

— Та... сина в дитсадок водив. Привів в один — не туди, в другий — не туди, в третій — те ж саме. Веду далі. Він, нарешті, і каже: «Якщо ти мене, тату, ще кудись водитимеш, то я на урок фізики запізнюся».

Повідомив В. ВОЗНЯК.

с. Клевань-2
Рівненського району
Рівненської області.

ТЕЛЕГРАФНЕ ПЕРЦЯ АГЕНТСТВО

ПРОДАЄТЬСЯ МАГАЗИН!

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Глобинська райспоживспілка вирішила продати приміщення магазину-складу «Все для забудовників» будь-кому з жителів села Федорівки, де він знаходиться. Таке рішення керівники товариства прийняли після того, як отримали численні скарги на те, що у магазині ніколи нічого не продається.

Мал. А. ЮНА

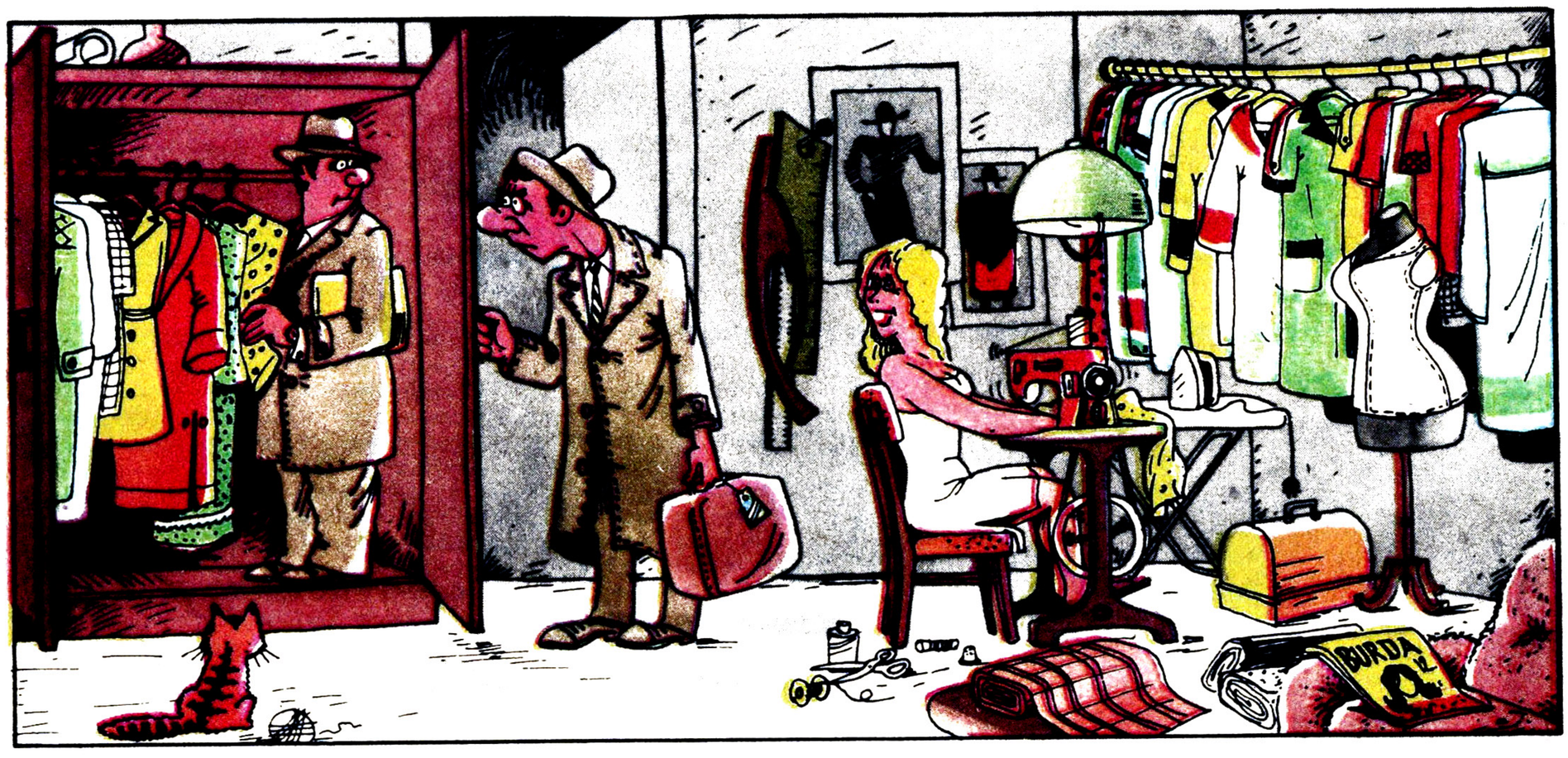

— Заспокойся, рідний! Це — фінінспектор...

ДАВНЯ ІСТОРІЯ

1.

Назріла вже потреба прояснити
Історію оту — довкола древа.
Найпершою людиною на світі
Був не Адам.
Була спочатку Єва.
І не з ребра,
о, ні — з морської піни
Бог сотворив ту жіночку для себе,
Хоча відоме всім його терпіння,
Та, бач, і в ній була якась потреба.
Вона вдалась на диво досконала —
Уводночас тендітна і розкішна,
І разом з тим аналогів не мала
У практиці у світовій тодішній.
І скинув бог новий халат на ваті,
І кинув Єві той халат під ноги!
— Я досі жив,
мов космонавт на вахті,
А ось тепер я буду, врешті, богом! —
Так він сказав.
Чудовий був початок,
Та Єва зіпсувала все те діло.
Вона взялася господа повчати,
Виховувати бога захотіла!
Він, хто вдихнув у неї вічну душу,
Творець усього сущого, владика,—
Для неї був, немов би... петеушник —
Таке щось необтесане і дике.

— Чого стоїш? Піди та витри небо!
Поговори іще! Розумний дуже!
О, господи, невже я справді в тебе
Оце такого заслужила мужа? —
Насуплений, скуйовджений, небритий,
Ще й поглядає, наче кіт на сало!..
Бог ще не встиг був пилку сотворити,
Та Єва вже його тоді пиляла.

2.

Він довго думав у куточку раю,
І висновок був точний, як в аптеці:
— Ну, що ж — її провини тут немає,
Усе у порівнянні пізнається.
Я можу бути ідеал ходячий,
Носій добра і всіх найвищих істин...
Це так і є. Так їй же не втовкмачиш!
Мене ж тут просто порівняти ні з ким!

І він тоді узяв кавалок глини,
Зліпив нашвидкоруч, поставив прямо,
Подмухав, плюнув, скільки стало слини,
І так пустив на білий світ Адама.

Господь вважав, що він попав у точку:
Глевкий Адам у лідери не п'явся,
А цілі дні лежав у холодочку —
На сонці він потріскатись боявся.

З лиця не дуже — сірий, ямкуватий,
Зате не переслухаєш. Базіка.
А сам не міг і яблука зірвати:
Коли що треба — зразу Єву кликав.

Він кров псував і голову морочив,
А їй того здавалося ще й мало,—
Його дурниці слухала охоче,
У спеку лопухами накривала.

І мовив бог:
— Та де ж на світі правда?
Ти знехтувала мною! Задля кого?!
Чиї ти примхи вдовольняти рада,
І хто він є, порівняно із богом?!
Вона встромила носа у шавлію
І так сказала:
— Тут людські мотиви.
Адам слабкий, а я його жалію,
А бога пожаліти неможливо.
Адам — не подарунок, що й казати,
І всі ті вади я чудово бачу,
Та глина має здатність розкисати
Від сліз моїх, коли я, часом, плачу.
Нехай тяжку взяла собі я ношу,
Та з плином днів,
із радістю й журбою
Я виліплю з Адама щось хороше
Й відтак сама зрівняюся з тобою.

3.

Такого чути бог не сподівався
Нізащо, ні від кого і ніколи!
Пожовкло листя, й вилягла трава вся,
Де він стояв — на сто верстов довкола.

Ну, він їх не збирався виганяти —
Це просто випадковості гримаса:
Чи то в раю скорочували штати,
Чи переатестація велася...—

Туди, на Землю!
Там лиха година,
І труд, і піт, і небезпечні лови...
Та чи змогла би витримати глина,
Що не пройшла через вогонь любові?!

Геннадій ЛІТНЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

ІСТОРІЯ З НАВАНТАЖЕННЯМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

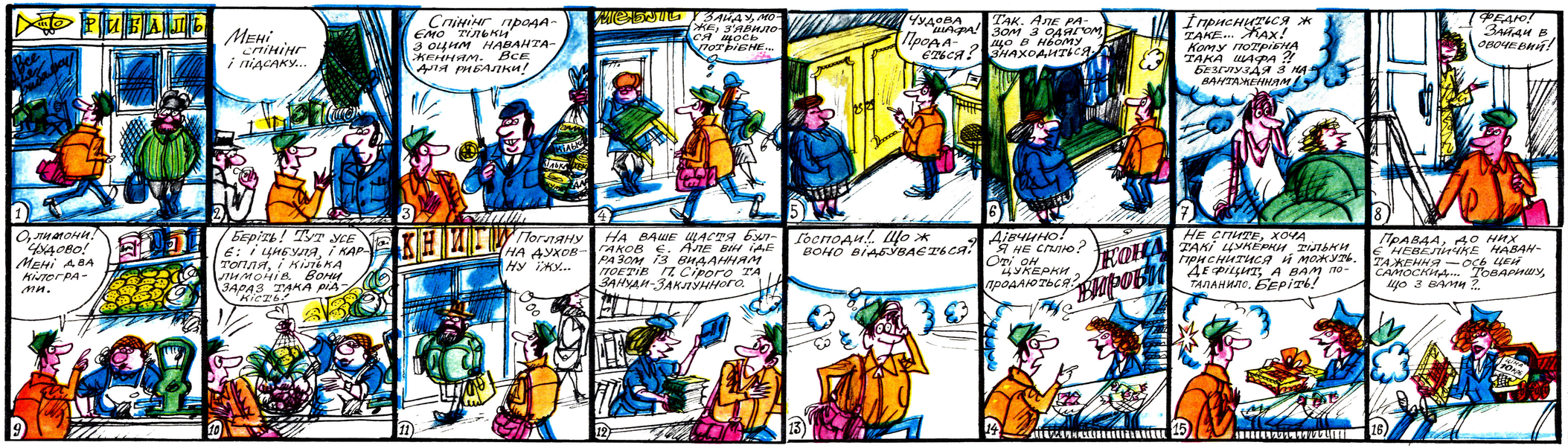

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО перця

ТУРИСТАМ НА ЗАМІТКУ

ХАРКІВСЬКА область. Новим центром паломництва туристів може стати місто Південне Харківського району. Як повідомили кореспондентові ТАП місцеві жителі, вулиця Зелена уже нагадує маленьку Венецію. А спричинилася до цього поламана водонапірна колонка, з якої вже п'ять місяців тече вода. Незабаром, якщо комунальники так і не спромożуться ту колонку полагодити, вода заллє все місто і його вулицями попливуть величні гондоли.

ЧОМУ НЕ ЛЮБЛЯТЬ КАРАКУЛЮ?

У Тальнівському міжрайонному управлінні газового господарства слюсаря Петра Григоровича Каракулю дуже не люблять. Причому антипатія до нього вийшла за межі міжрайгазу. Бо не любить його і районне керівництво. Як говорив Кіндрат Галушка: «уредний він чоловік». Кажуть, що в'їдливий він, вічно лізе куди не треба, завжди з кимось конфліктує, пише скарги на своє начальство. Чим, ясна річ, викликає праведний гнів і обурення цілком добропристойних громадян.

— Якби він пішов од нас, то усі б тільки полегшено зітхнули,— сказав мені один із робітників міжрайгазу. — І ніде б його не взяли на роботу.

— Набрид він нам, як гіркий хрін з редькою,— одностайно висловили думку головний інженер газового господарства В. Н. Низкаус, головний механік І. І. Маслій, завскладом А. М. Блюма, голова профкому В. М. Маринченко.

Скоса зиркають на Петра Григоровича в прокуратурі і в міліції, явно не симпатизують комуністові П. Г. Каракулі і в Тальнівському райкомі партії. Його психологічна несумісність з частиною колективу та керівництвом виникла не один рік тому і якоюсь мірою може бути ілюстрацією до відомої приказки про косу і камінь, які знайшли одне одного в траві.

Філософи-діалектики в усіх життєвих ситуаціях шукають причинно-наслідковий зв'язок. Давайте зробимо невеличкий екскурс у минуле.

П. Г. Каракуля працює в газовому господарстві понад двадцять років, тут став членом КПРС, заочно закінчив Одеський технікум нафти і газу. Характеристика, видана П. Г. Каракулі з місця роботи в червні 1979 року, свідчила, що він «трудолюбивий, дисциплінований, переконує норми, бере активну участь у громадському житті». Але не минуло й року, як з «трудолюбивим і дисциплінованим» П. Каракулею сталися метаморфози, і в його характеристиці, підписаній відомим трикутником, забриніли тривожні нотки. П. Каракуля уже став «запальний, схильний до самовисування на керівні посади, виявляв елементи партійної недисциплінованості, ігнорував розпорядження...»

Ая-яй! Який нехороший, виявляється, Петро Каракуля. Мало того, що виношував у собі прагнення вмоститися у директорському кріслі, та ще й заперечував начальству, конфліктував з ним!..

А втім, сам і винен. Хіба могли йому дати іншу характеристику, якщо він написав в обласне об'єднання «Черкасигаз» скаргу про безладдя і зловживання службовим становищем керівниками Тальнівського міжрайгазу. Наївна людина. Відтоді ситуація складалася обернено пропорціонально: чим більше писав Каракуля і чим у вищі інстанції про які-небудь негарні діла в газовому господарстві, тим меншали в нього шанси завоювати любов і пошану свого керівництва.

От, наприклад, помітив П. Каракуля, що в Тальнівському міжрайгазі дехто з рядового і керівного товариства у робочий час полюбляє хильнути чарчину. За його сигналом був проведений рейд. Виявилося, що справді у робочий час дехто був «під мухою», а в підвалі приміщення служби підземних газопроводів знайшли багато порожніх пляшок з-під коньяку і шампанського.

— Присяй-бо, це не ми. Тут колись жив якийсь алкаш, щодня цмулив коньяк, а ми маємо відбувати за нього! — виправдувалося керівництво міжрайгазу, а само аж кипіло від люті на Каракулю, через якого воно вскочило у неприємність, як Сірко — в дерть.

Мало того, що підклав таку свиню, то ще й розвів балаканину: мовляв, коньяку і шампанського на трудові гроші не накупишся. І взяв та й надрукував у районній газеті «Колос» статтю «Товарний газ чи «лівий»?», у якій виклав свої міркування про хитромудру систему обліку товарного газу в управлінні, доводив, що безкасовий метод доставки газу населенню створює умови для здирництва.

А тут іще головний інженер В. Н. Низкаус і головний механік І. І. Маслій без водія Ю. Кругляченка поїхали службовим «Москвичем» щось там контролювати. Куди їздили, що контролювали, невідомо, але на спідометр за два тижні намотали понад 800 кілометрів, до того ж і машину поламали. Приїхали та й сказали Ю. Кругляченку:

— Ремонтуй!

А водій, звісно, молоде-зелене, узяв та й закомизився:

— Не буду ремонтувати. Ви їздили, то самі й ремонтуйте.

За таке зухвальство Кругляченко одержав догану і не одержав преміальних за квартал.

А Каракуля і про це поінформував широку громадськість.

Або візьмемо випадок із трубами, які начальник міжрайгазу, вживши заходів конспірації (головне, аби Каракуля не дізнався), вивіз за межі господарства і захував, здавалося б, у надійному місці. Але ж таки дізнався про ті труби Каракуля, і під тиском міліції довелося повернути їх на своє місце.

Стояла у міжрайгазі мотопомпа. Стояти б їй і не перестояти. Ну, подумаєш, зняли з неї двоє коліс вартістю 230 карбованців, акумулятор за 26 крб., ще щось там розкурочили. І через таку дрібничку тежзняв Каракуля бучу! Народний контроль почав займатися. Встановив, що безгосподарність, мов чортополох, цвіте у міжрайгазі, що не котролюється автотранспорт, запчастини невідомо куди зникають, неправильно списують паливно-мастильні матеріали і таке інше.

Ну кому, скажіть, сподобаються такі вибрики Каракулі? А він ще й інших став підбурювати.

Звісно, при такій позиції Каракулі у критикованої сторони цілком закономірно виникло запитання: «А сам який?» Невже на ньому немає плям? Був Каракуля свого часу головою цехкому, очолював пост народного контролю, редагував стінну газету, в якій випускав міжрайгазівського «Перця». Правильно. Ви не помилились. Тепер ні тим, ні іншим він уже не займається.

Були спроби підловити Каракулю на такому популярному гріхові, як вживання спиртного, на... кгм... залицянні до дівчат. Одначе, як на те, П. Г. Каракуля горілки не п'є, з дружиною не свариться. Отож причепитися нема до чого. Пробували П. Г. Каракулю навіть виключити з партії, але і з цієї затії нічого не вийшло. Було це ще в ті часи, які ми нині іменуємо застійними, коли критика вищестоящих приймалася, мов зубний біль, і розцінювалася не інакше, як підкоп під авторитарні підвалини.

І тепер викликає невгамовний Каракуля алергію не лише в тих, кого він критикує, але й у тих, хто вважає, що пливти за течією легше, ніж відстоювати справедливі принципи, бо від тих принципів можна мати неприємності, а коли сидітимеш тихенько, то й начальство тебе не чіпатиме і робитимеш, що хочеш.

Методом адміністративного «демократизму» в міжрайгазі організували колективний лист за сорока двома підписами, адресований у райком партії і в прокуратуру, в якому колектив, скривджений і нещасний, просив захисту від наклепів П. Г. Каракулі. Щоправда, деякі з тих, хто підписував лист, зізналися, що вони особисто ніяких претензій до Каракулі не мають, а підписали лист тому, що всі, мовляв, це робили. Отаким чином була створена громадська думка, яку, недовго думаючи, підтримали в райкомі партії, а прокурор району В. Є. Черепенко у своїй статті «Огородити від наклепників», опублікованій у райгазеті «Колос» 10 січня 1987 року, заявив:

«Вважаю, що колектив газового господарства, партійна організація, членом якої є Петро Каракуля, в силах вжити до нього заходів впливу. Та й адміністрація цього господарства повинна вникати в суть справ, правильно оцінювати поведінку працівників, а не карати невинних людей, щоб, бува, Петро Каракуля кудись не написав».

Чому ж у міжрайгазі так побоюються, щоб П. Каракуля «кудись не написав»? Якщо він наклепник, то чому ж його не притягли до відповідальності згідно з Кримінальним кодексом? Чи, може, він писав неправду, і викладені ним факти не відповідають дійсності?

Ось як оцінили ситуацію, що склалася в Тальнівському газовому господарстві, у республіканському об'єднанні «Укргаз»:

«В роботі Тальнівського міжрайонного управління газового господарства мають місце істотні недоліки й упущення, в колективі не ведеться активна боротьба з пияцтвом, принижена роль громадських організацій по поліпшенню справ у колективі... Керівництву об'єднання «Черкасигаз» запропоновано у місячний строк розглянути питання про доцільність перебування на посаді механіка І. Маслія і майстра В. Панченка, вжити негайних заходів по наведенню порядку в управлінні, а у випадку, якщо справи найближчим часом не поліпшаться — зміцнити його керівництво».

А чому ж районні керівники, оцінюючи обстановку в міжрайгазі, не дійшли такого висновку? Чи не тому, що почувається на силі закоренілa традиція, коли начальник підтримує і вигороджує іншого, а особливо коли всі пов'язані між собою невидимими, але міцними нитками взаємовиручок і взаємопідтримок. То як же можна дозволити, щоб П. Г. Каракуля, критикуючи, виносив сміття з хати? Ату його! Ач, писака знайшовся!..

Не так давно начальника газового господарства Г. В. Тарасенка, якого так палко підтримувало районне керівництво, з роботи звільнили. Господарство очолила нова людина. То можна вже підкидати вгору картузи і капелюхи з приводу того, що П. Г. Каракуля нарешті завоював любов у колективі? Як кажуть, відбулася переоцінка цінностей? Не поспішаймо. Од «вівату» поки що утримаємося.

Не лише П. Г. Каракуля, а й голова групи народного контролю, член партбюро С. Б. Євтушенко, змінні майстри В. С. Лановенко, В. Я. Лашкова, та й сама секретар парторганізації Р. М. Коломенська вважають, що поки ще не змінив русла вкритий ряскою, застарілий плин життя і господарювання, який декому тривалий час був до шмиги. А Петро Каракуля і ті, хто з ним,— порушники роками устояного спокою. Тому багато хто в Тальному при згадці про П. Г. Каракулю і досі кривиться так, немов ковтає гірку-прегірку пігулю.

В. БУЛАВКО,
спец. кор. «Перця».

Черкаська область.

Мал. О. КОХАНА

Без слів.

Василь Чечвянський

До 100-річчя від дня народження

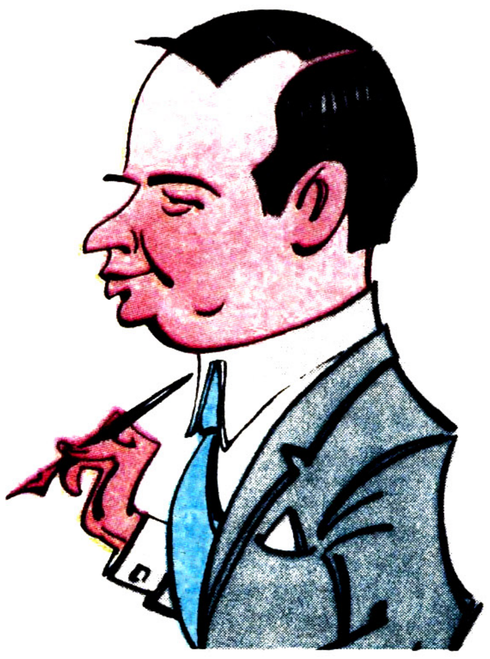

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

— НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ —

На початку свого літературного шляху два письменники-гумористи підписували свої фейлетони та гуморески однаковим псевдонімом — Грунський. Та якби вони і не брали псевдонімів, то прізвище теж у них було однаковим. Бо народилися вони в одній сім'ї — колишнього солдата, що приїхав у Грунь (Охтирський район на Сумщині), Михайла Кіндратовича Губенка. Обидва закінчили Київську військово-фельдшерську школу, обидва працювали у редакції «Червоного перця», обом випала щаслива і нещаслива (на драматичні тридцяті роки) доля письменників-гумористів. Ви, мабуть, уже здогадалися, що мова йде про двох братів Губенків, відомих нам як Остап Вишня і Василь Чечвянський.

І якщо доля до Остапа Вишні, коли можна так сказати, була хоч трішечки прихильною, то життя старшого на рік Василя Чечвянського трагічно обірвалося у 1938 році.

Трохи більше десяти років Василь Чечвянський плідно працював в українській радянській літературі. За цей час вийшло 17 його збірок гумору та сатири — «Царі природи», «Переливання крові», «Кадило», «Оздоровлення апарату», «Республіканці», «Не вам кажучи», «Ех, товариші», «Пародії» та інші.

Василь Чечвянський — один із фундаторів української радянської сатири. Його гуморески, фейлетони, літературні пародії користувалися і користуються значною популярністю у читачів. Пропонуємо вам кілька творів із спадщини нашого славного одноперчанина.

НОМЕРОК І ПЕЧАТКА

На трибуну вийшов оратор. Публіка влаштувала йому овацію.

— Хто цей оратор? — спитав я громадянина, що стояв поруч мене.

— Хіба не знаєте, це ж товариш Н,— і громадянин назвав мені прізвище відомого діяча.

Оратор говорив блискучу промову про завдання моменту, про роль пролетаріату у всесвітній революції.

Слухачі багато разів переривали його слова бучними оплесками.

— Говори, говори,— почув я біля себе голос того ж таки громадянина, що раз уже звертався до нього.— Впливай на маси. Веди до перемоги! Іч — овації, аплодисменти... А хотів би я знати, був би такий успіх, якби не я? Овації ті та піднесення? Якраз?! Та хіба публіка...

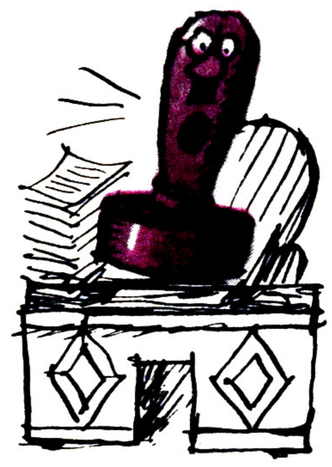

— Хто ж ви такий? — зацікавився я.

— Хто я? Я, товаришу, реєстратор з окрпарткому, і в мене вчора тов.Н мандат реєстрував на право виступу на цьому зібранні. А не зареєструй я йому мандата, не постав номерочка та печаточки, був би успіх, були б овації? То-то бо й є! А публіка? Хіба вона знає! Їй аби говорили. Говори, говори...

* * *

Велика штука номерочок і печаточка. Правда?..

Літературна пародія

Остап ВИШНЯ

ДИБ-ДИБ НА СЕЛО!

Ой полола горлиця
лободу, лободу.
Та й послала припотня
по воду, по воду і т. д. і т. д.

Чудова ця народна пісня, прекрасна ця народна пісня, весела ця народна пісня, але не весело було Запридухівському с.-г. кооперативному товариству, а зовсім навпаки.

А «навпак» цей стався через того, як то кажуть старі люди, «опчественного» бугая, що його (бугая) придбало воно (с.-г. товариство) у Краснопупівської філії Доброскоту, щоб він (бугай) та полюбив запридухівських корів, щоб від тої (любові) та були гарні телята, щоб ті телятка та гарно ссали корів, щоб вони (корови) та давали багато моньки, щоб через неї (моньку) легше нам було жити та соціалізм будувати...

Велика, як бачите, ідея, прекрасна, як видите, ідея...

* * *

Іди, іди, припотню,
Не барись, не барись,
На чужії горлиці
Не дивись, не дивись.

Але хоч і був той бугай сентиментальської породи, хоч і дивився він виключно на запридухівські рогаті та хвостаті «горлиці», нічого з тих поглядів не виходило.

Не виправдав бугай надій, що на нього покладало с.-г. т-во, спасував, одне слово, бугай. Не може він задовольнити палкого почуття запридухівських «дам», що чекали на любов племінного цього «кавалера», і серце їхнє (коров'яче) тремтіло, як телячий хвіст на морозі.

Виявилося, що племінний цей бугай не способний продовжувати роду свого товарячого.

І в розпуці тепер запридухівські корови, і в розпуці с.-г. т-во, бо вложило воно в того бугая аж 350 карбованців, і пишуться численні листи, і посилаються численні листи, і просить с.-г. т-во поради в редакції.

А що ми — редакція — можемо порадити, коли в нас штат малий, недавно оце скорочення було.

Трудно ж нам, шановні запридухівці, їй-бо, трудно...

Обходьтесь вже як-небудь домашнім способом...

* * *

Бо чужії горлиці
Полетять, полетять,
Вони тебе, припотня,
Не схотять, не схотять.

* * *

Ах, як трудно, коли бугай не «імпонірує». Ах, ах!

Ах!

«Незамінимий»

От, товариші, конешно, спецеїдство. Цей нащадок проклятого царату ще й досі робить прориви і заважає.

Не дає, так сказать, вкластися в план промфінплану.

Ви, звісно, товариші, народ практичний, вам насамперед факти подавай.

Так от, будь ласка. Козиряємо фактом.

Факт, будемо говорити одверто, просто вопіющий.

Просто неприємний факт.

Просто в одній установі з'їли спеца.

Спец був, конешно, незамінимий.

Незамінимо одержував найвищу ставку. Сидів в окремому кабінеті, «ув'язував» різні технічні питання, консультував і папірці підмахував.

Одним словом — інженер.

Щось років зо два, а може й три спец був незамінимий і плату акуратно одержував без нікотрого нажиму.

І от раптом почали підкопуватись під дорогого спеца.

Почали різні спецожери присікуватись.

Мовляв, будь ласка, скажіть на милість, де ви таку собі вищу освіту здобули, що різні науки й техніки, як дважди два, розрішаєте...

А дорогий товариш спец на це спокійно відповідає:

— Слова нєт, брехати не стану, радянської ВИШи я не скінчив лише тому, що в Стокгольмі ще радянської влади, здається, нема, а скінчив я буржуазний університет і цей свій ухил визнаю. Простіть...

А спецожери, звичайно, раді.

— Ага? Значить, ви й вищу математику на буржуазний смак вивчили?

— Так. Признаюсь, товариші, винен.

— Значить, ви й буржуазні інтеграли вивчали,— напирають спецожери.— Так тоді, будь ласка, скажіть, дорогий товаришу спец, що ж воно таке інтеграли?

Тут, звичайно, дорогий спец, бачачи таку тенденційність, обурився.

— Дійсно,— говорить,— я вищої математики таки не знаю, бо в Стокгольмі зроду не був, бо взагалі я ненавиджу буржуазної столиці, а скінчив я, одверто говорю, до революції руську гімназію тільки через те, що тоді проклятий царат, пригноблюючи національності, не дозволяв українських гімназій.

Але хіба спецожери вважають на національне питання? Хіба ж такий це народ?

— Тоді, будь ласка, скажіть нам, товаришу, що таке логарифми і як треба чесно поводитись з таблицею логарифмів?

— Будь ласка,— погодився спец.— Можу вам сказати і досить чесно. Чесно я скінчив тільки п'ять класів гімназії, бо за старих умов трудно було незаможникові...

А спецожери знову перебивають дорогого спеца, бо що їм до класових взаємовідносин, та ще за минулий час.

— Тоді, будь ласка, товаришу, скажіть нам...

Але тут уже спец остаточно обурився і сам почав насідати на спецожерів.

— Нічого я вам, товариші, не скажу, бо я нічого не знаю. Ніколи я в гімназії не вчився і взагалі простіть, товариші. Я обдурював радянську владу... Шкідник я, бо я ж розрішав різні складні технічні питання, нічого в них не розуміючи... Більш не буду...

Одним словом, товариші, нема чого говорити, все ясно. Спеца з'їли.

З'їли, незважаючи на те, що працював він у Наркомторзі.

І ніхто тепер про того спеца навіть не згадує.

І коли б не Г. І. Петровський, що згадав про цього спеца на демонстрації студентства, інженерів, техніків і наукових робітників,— не було б про того спеца й цього фейлетона.

Отже, коли цей фейлетон буде кому не до вподоби, звертайтесь не до автора, а до Г. І. Петровського, ВУЦВК, прийом щодня.

ПРИДАНЕ

ГУМОРЕСКА

«Що ж їй дати? Що ж їй придбати? Щоб як у людей, щоб поговору не було,— сидів та й розмірковував Євген Пилипович. І не тільки розмірковував, а й занотовував до блокнота. — Престижне придане — це не тільки речі, а й їх вартість. Поскуплюся, то злі язики неодмінно ляскатимуть, що професор Дебелий — скупердяй...»

А Ліля тим часом у шафах поралась. Знімала плаття, костюми, виймала дорогу білизну й складала в чемодани. А ще ж шуби, пальта, плащі. А ще ж взуття всілякого. Самих чобіток повнісінький ящик.

«Приємна подія,— думала весело й захоплено,— та клопотів он скільки. Спакувати, перевезти, на новому місці розмістити. А розмістити там буде нелегко. Бо квартира не професорська, де хоч у футбол грай. А ще тільки аспірантська. Тісненька».

— Що ви там метикуєте? — обізвалася до Євгена Пилиповича Ліля. — Шкода добра? Хоч скажіть, що ви вже надумали мені дати?

— Забереш сервант червоного дерева. Забереш піаніно. Забереш телевізор кольоровий. Забереш... — Дебелий спіткнувся на якомусь рядку в блокноті. — Знаю, ти стінку взяла б, але де її там поставиш? У твого ж аспіранта ще ні двора, ні кола. Тільки помпа! — дорікнув Євген Пилипович. — Теж знайшла цяцю. Він собі, вибач, ще на штани не заробить.

— Зате молодий, перспективний! — відповіла Ліля. — А стінка... Добре, хай тут постоїть. Доки ми нову квартиру отримаємо. Велику.

— У дві жмені,— кинув репліку професор. — Таких, як твій Сєва, тисячі! Ще тільки на кандидатську пнеться. А чи буде доктором коли-небудь? А чи професором буде? Шкода, що звихнулась ти. Ще будеш каятись!

— Не буду! — крутнулась Ліля, вхопивши до рук якусь одежину. — Не каятимусь! Із Сєвою і вдома рай, і на людях радість.

— Тільки й того, що здоровий гевал! — буркнув Дебелий. — А ти знаєш, що у нього в коробці?

— У якій коробці? — застигла на місці Ліля.

— У тій, де мізки знаходяться,— охоче пояснив професор. — Ти дивишся тільки на чуб. А що під тим чубом, не відаєш. Ну, ну, скачи, радій, втішайся!

— А скільки ви мені грошей виділяєте? — раптом згадала Ліля.

— Яких це грошей?! — підскочив Євген Пилипович.

— Наших! — уточнила Ліля. — Вже ж не франків, не марок, а тим більше — не доларів!

— А грішми тебе постачатиме твій аспірант Сєва. Просто засипле червінцями. Як його батьки свиню заколють та вигідно продадуть сало й м'ясо. Ха-ха!

— То невже ви мене, як жебрачку з дому випхнете?! — зойкнула Ліля.

— Нічого собі жебрачка! — тицьнув ручкою в записник Євген Пилипович. — Сервант червоного дерева, піаніно, телевізор... А одягу скільки! А взуття! А перснів! А сережок! Може, тобі ще корабля?!

— Корабля нема. Я знаю,— блиснула злим поглядом Ліля. — А ось машина... Добре, що нагадали. «Ладу» мені відпишете!

— А дзуськи! — заперечив професор. — Щоб на ній твій Сєва катався?

— Я на машину маю повне право!

— Яке ще право? — аж затремтів Євген Пилипович.

— А таке! Ми разом її нажили.

— Що значить — разом? Ти до неї щось доклала? Хоч сотнею мені допомогла?

— Я разом з вами жила.

— І цього, вважаєш, досить?

— Юрист каже, що досить,— виставила Ліля.

— А ти вже й там побувала?

— Довелось.

— Краще я тобі дорогий посуд віддам. Англійський.

— Посуд я й так заберу! — відрізала Ліля. — Посуд ми також наживали разом. І потім, я сподіваюсь, що ви все зробите по совісті.

— А ти зі мною чиниш по совісті? — вхопився за сиву й поріділу шевелюру професор. — Пожила три роки та й тікаєш? Порозкошувала на всьому готовенькому та й покидаєш?

— Хіба ж я винна, що так помилилась? Що ось так опеклась, вийшовши за вас, старого? А тепер ось Сєва мене бере. Молодий, гарний, перспективний. Можна ж помилку виправити. То невже ви мене без приданого з дому вирядите? Ви ж професор, відомий вчений. Зважте на громадську думку. Бо голу мене випустите, таке піднімуть, таке... Ви ж мені колись самі казали, що за науку треба платити. А у вас он скільки грошей і добра різного!

— Хай буде й так,— зітхнув професор Дебелий. — Дам тобі грошей. Відпишу «Ладу». На дідька воно мені все. От тільки, що діти мої й онуки скажуть? Та якось переживу. Ех-хе!

— То я вас, Євгене Пилиповичу, й на своє весілля запрошу,— аж затанцювала Ліля. — Ви, бачу, добра людина. Аж покидати шкода. Коли б не Сєва...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО перця

З ВІРОЮ У МАЙБУТНЄ

Як передає наш дніпропетровський кореспондент, жителі села Цикове Покровського району розпочали підготовку до урочистої здачі в експлуатацію водопроводу, яка відбудеться у 2000-му році. Чому саме в двохтисячному?

— Річ у тім,— пояснили кореспондентові ТАП члени оргкомітету,— що водопровід мав бути прокладений ще в 1980 році. Але голова нашого колгоспу «Перемога» І. Г. Кісенко уже стільки разів називав нові й нові строки завершення будівництва, що ми вирішили: може, до двохтисячного року йому набридне обіцяти, і він перейде від слів до діла.

Мал. В. СОЛОНЬКА

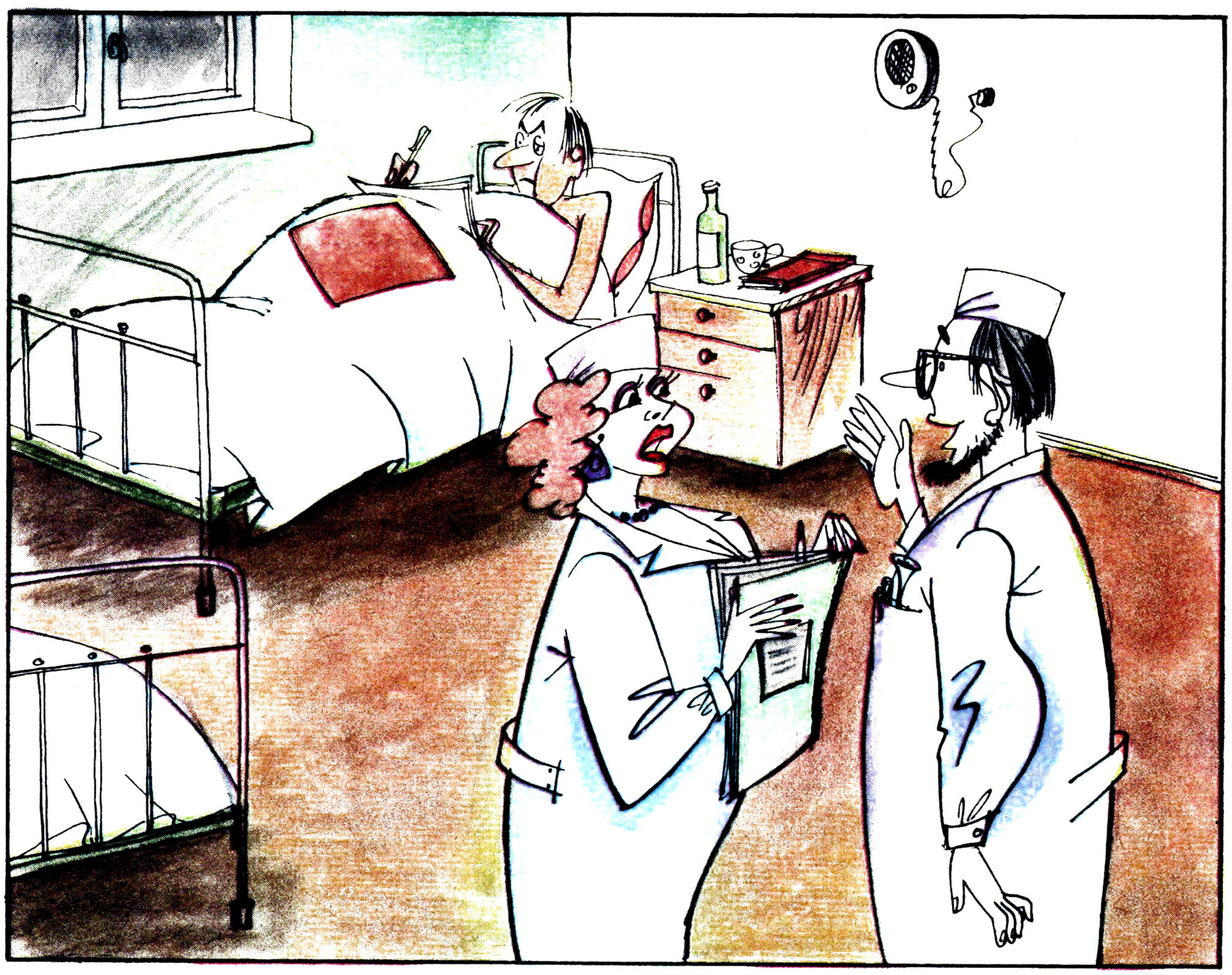

— Уже починає скаржитись на погане харчування та грубість медперсоналу.

— Чудово! Отже, хворий одужує!

ЛІНИВИЙ ПЕС

Збираючись із Андрійком до лісу, тато відв'язав пса і замикає хату. А хлопчик цікавиться:

— Тату, а Сіркову хатку чому не зачиняєш?

— Як же я її замкну... Ти ж бачиш, у ній дверцят немає.

— І коли вже він її добудує? — докірливо хитає головою Андрійко.

АКУРАТНЕ РАДІО

У кімнатній тиші внучка питає бабусю:

— А чому наше радіо примовкло?

— Обід у нього,— каже бабуся.

— Гм... Оце акуратно обідає! Навіть ложкою не бренькне,— дивується Оленка.

Микола КОСЯКЕВИЧ.

Подарунок

Коли закінчився останній урок, учителька попросила всіх хлопців другого «А» залишитись у класі.

— Дівчата хай ідуть собі, а у нас з вами буде секретна розмова,— посміхнулась Галина Сидорівна.

Про зміст цієї розмови неважко було здогадатись, оскільки відбувалась вона якраз напередодні 8-го Березня.

— Отже, хлопчики, домовилися,— підсумувала вчителька,— завтра вранці кожен з вас принесе якийсь сувенірчик, бажано — зроблений своїми руками, або ж книжечку чи красиву листівку і покладе ось сюди в шафу на поличку. А після уроків ми вручимо ваші подарунки дівчатам.

...Дома Андрійко висипав на підлогу все, що було в коробці з-під телевізора. Тут зберігався його найдорогоцінніший скарб. Машинки, вагончики, два електровози, всюдихід, пластмасовий трактор — коротше, все, що мало колеса і могло рухатися, він поклав назад до коробки. Сюди ж полетіли кубики та інший будівельний матеріал, деталі численних конструкторів, залишки ракети, дзига, калейдоскоп... Якусь хвильку покрутив у руках ведмедика, але теж кинув у коробку. Хоч голова його і трималася на кількох ниточках, а лапа була вивернута,— все одно шкода. І чого це він мусить його дарувати — раптом самому згодиться! А вчинку його все одно ніхто не оцінить: подарунки лежатимуть укупі — невідомо, хто який приніс.

Поступово всі іграшки перекочували з підлоги до коробки, і Андрійко заходився переглядати свої книжки: може, з них щось вибере для подарунка. Одну з них він мало не відклав — «Правила вуличного руху». Та передумав — картинки там гарні.

І раптом побачив у кутку під столиком гумове слоненя. Витягнув його і подумав: «Може бути!» Правда, Рекс, коли бавився, половину хобота і шматок ноги відгриз, та й одне вухо було у синій фарбі, а інше — в зеленій, але загалом — слоненя як слоненя. Його він і понесе, тим більше, що воно із самого початку (не пам'ятає, хто це його подарував) Андрійкові не сподобалось: якесь було несимпатичне.

Їхній староста Микола від імені хлопців класу вручав дівчаткам подарунки, навмання видобуваючи їх із шафи. Пакунок, що його приніс Андрійко, дістався Марині. Йому аж настрій зіпсувався. Якби знаття, що — Марині! Для неї він і машинки б не пошкодував.

Марина розгорнула пакунок і залилася сміхом:

— Бідне слоненятко — і хто ж тебе так?

Вона показала подарунок подругам, і всі реготали, намагаючись відгадати, хто ж із хлопців так познущався над бідолахою.

Андрійко сидів червоний і думав: «Добре, хоч Марина не знає, що це я приніс — інакше б крізь землю провалився від сорому».

Та раптом дівчина голосно промовила:

— Цей слоник — мій давній знайомий. Тільки тоді він був чистенький і новенький.

І її веселий погляд зустрівся з Андрійчиним.

Тільки тепер Андрійко згадав, що слоненя подарувала йому саме Марина, коли була у нього минулого року на дні народження.

Ігор ТРОФИМЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Павло ГЛАЗОВИЙ

ШПАРГАЛКА

Готувався виступати
На нараді бюрократ.
Добирав для нього дані
Цілий тиждень апарат.
Він увечері шпаргалку
Прочитав, пробубонів
І запхнув її в кишеню
Габардинових штанів.
Вранці вийшов на трибуну,
Набурмосився, як біс,
Звичним рухом у кишеню
За шпаргалкою поліз.
Лапав, мацав, нагинався,
Руку сунув аж до дна:
Що за диво? Де шпаргалка?
Де поділася вона?
Бюрократ водички випив,
Щоб звучав сильніше бас,
І сказав: — Нові успєхи,
Безусловно, є у нас,
Но які оті успєхи,
Чи внушительні вони,
Доложити вам не можу,
Бо надів не ті штани.

БАЗІКИ

Зібралися на збори
Базіки й брехуни.
Найстаршого базіку
Прослухали вони
Та й почались дебати:
Усяк, хто виступав,
По дві й по три години
Базікав-теліпав.
Нарешті із-за столу
Підвівся голова
І, брязнувши дзвіночком,
Сказав такі слова:
— Шановні брехуняки!
Надворі глупа ніч,
А поки що лиш третій
Свою провадить річ.
Я радив би промовцям
При будь-якій вазі
Не на обох стояти,
А на одній нозі
І так, щоб за трибуну
Триматись не могли.
— Приймаєм одностайно! —
У залі загули.
І все пішло скоріше,
Бо, всяк, хто виступав,
У некомфортній позі
Дурниць не теліпав.
Ніколи там не буде
Роздолля для базік,
Де справою керує
Розумний чоловік!

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ПРИТЧА ПРО ОДНУ ІНСТРУКЦІЮ

Жили-були два вчителі: один — фізик, а другий — лірик. Себто, Петро Іванович учив діточок усіляким премудростям точної науки, а Іван Петрович читав їм чужі гарні вірші.

Жили вони — поживали в різних, але недалеких селах. Щороку сіяли добре, розумне, вічне, щороку і збіжжя збирали. Не згледілися, як старість накрила їх одним рядном. Зостався Петро Іванович одинак одинаком: дружина наказала довго жити, а діти, мов ті ластів'ята, розлетілися по білім світі. Сидів він одного разу у теплій і безплатній вчительській квартирі, і такий сум його взяв, що хоч вовком вий. Саме тоді й спало йому на думку провідати університетського товариша Івана Петровича.

Узяв нехитрий подарунок і гайнув до нашого лірика.

Прийшов. Бачить — гарний будинок на узвишші, вікнами на вулицю радо усміхається.

А в тій хаті — крик і гам, усілякий люд вештається.

Тричі розцілувалися, як ото водиться, а тоді й питає фізик лірика:

— Що за люди в твоїм домі порядкують?

— Свої всі — сини і дочки, невістки і зяті, мої онуки.

Ще дужче здивувався Петро Іванович:

— Якими ж ти, Іване Петровичу, путами їх коло себе в'яжеш?

— Коли б то путами. Інструкцією!

Іван Петрович, мрійник і поет, витягнув з шухляди «Інструкцію про порядок забезпечення безплатними квартирами з опаленням і освітленням педагогічних, культурно-освітніх, медичних і ветеринарних працівників».

— Навіщо тицяєш мені цю трухляву інструкцію? — обурився фізик.— Ти краще розкажи, як умудрився отаку ораву коло себе втримати?

— То я ж і кажу: інструкцією! Ось слухай: «Працівникам, які проживають у власних буд'инках або в будинках і квартирах, що є власністю близьких родичів (п. 12 Інструкції), паливо вираховується на жилу площу, що надається працівникові і членам його сім'ї, по встановлених у даній місцевості нормах...»

— Не втямлю: до чого ця інструкція і твої нащадки?

— Усе напрочуд просто. Коли я сам у власнім домі житиму, то мені паливо видадуть тільки на дев'ять квадратних метрів. А бачиш, яку хоромину звів. Отож діти й тримаються свого патріарха, аби від тої інструкції він, тобто я, не задубів.

— Ти ба: а мені, одинокому, на всю житлову площу паливо дають! — загордився фізик.

— Дякуй богові та тим п'яти міністерствам, що інструкцію підписали. Зокрема, заступники міністрів: фінансів, освіти, охорони здоров'я, культури, колишнього сільського господарства і комітету по профтехосвіті. Це вони таку премудру річ сотворили і дуже пишаються. Але не сказали бодай одним рядком, як це нашій самітній учительці К. обійтися для опалення власного дому лише двома з лишком кілограмами брикету на день і як те тепло припнути до дев'яти квадратних метрів, що їй належать на пільгових умовах?

Отак погомоніли вони і розійшлися. А інструкція зосталася. І досі, як кажуть, «працює».

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Досить тривалий період головування Анатолія Терентійовича Кубика у колгоспі «Дружба» Тиврівського району Вінницької області можна було охарактеризувати тільки дієсловами з префіксом «не»:

не виявляв належної турботи про людей;

не займався виробництвом;

не звертав уваги на соціально-культурне будівництво;

не дбав...

не зважав... і т. д.

Одержавши від колгоспників скаргу, Перець звернувся до голови РАПО О. Д. Кравця з проханням пояснити, за які ж якості нікудишнього господаря тримають на чолі колгоспу. Цього товариш Кравець не пояснив. Зате повідомив, що рішенням загальних зборів колгоспників А. Т. Кубика одноголосно звільнено з посади голови як такого, що не впорався з роботою.

Із задоволенням відзначаючи той факт, що колгоспникам кінець кінцем надали можливість висловити свою думку, Перець усе-таки хотів би знати, чому потяг до демократії визрівав так довго і хто персонально панькався з горе-керівником на шкоду всьому господарству.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

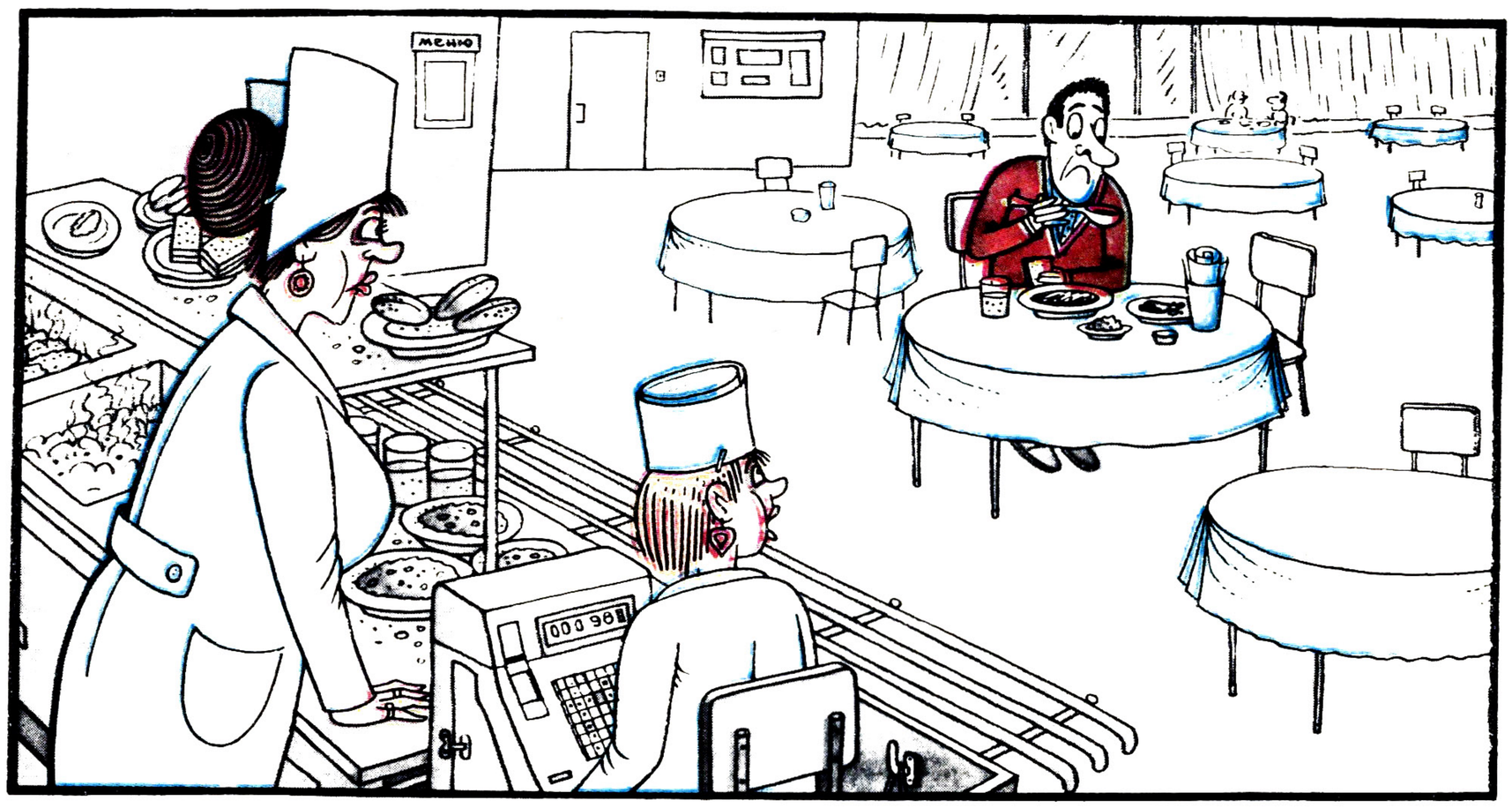

— Ти подивись на цього типа! Нічого не їсть, а тільки нюхає...

— Мабуть, токсикоман.

Мал. А. АЛЕКСАНДРОВИЧА

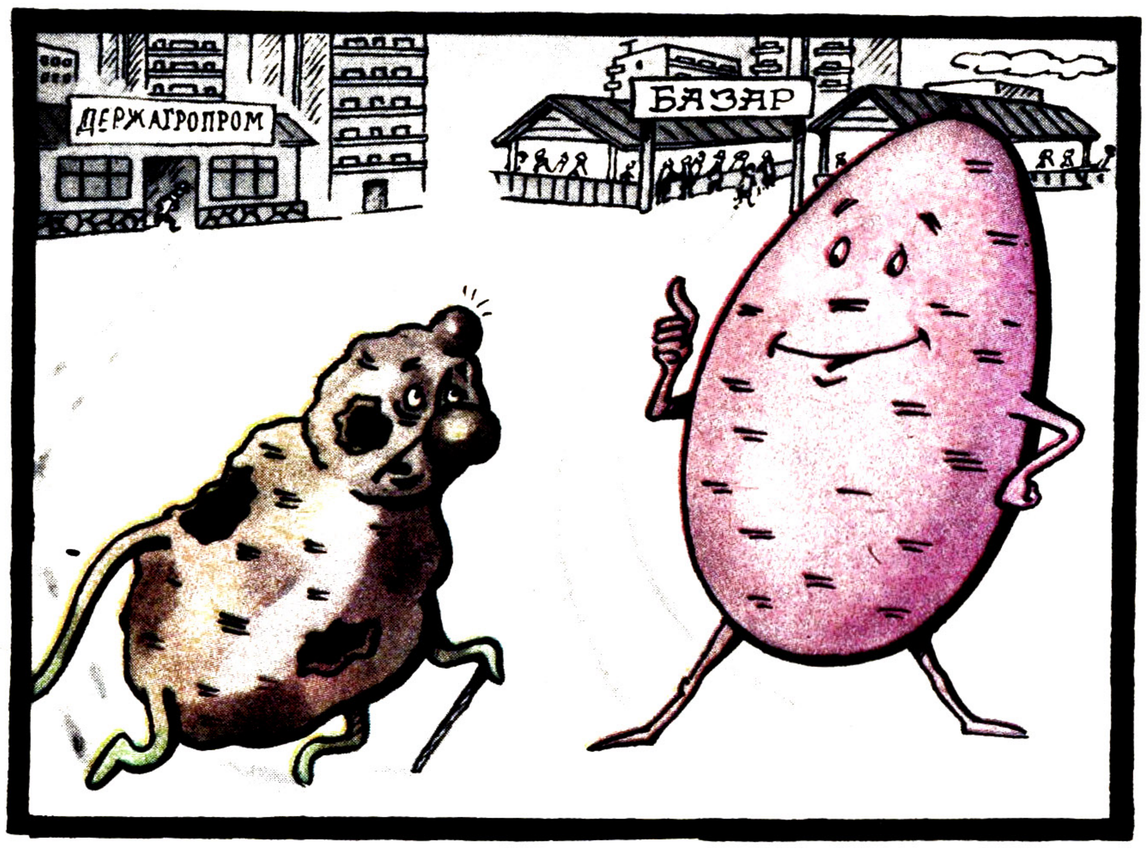

— Я — з бази!
— А я — з базару!

Страшне перо не в гусака...

«Йдучи увечері з роботи, подивись навколо. Перевір, що горить у приміщенні. Закрутивши при цьому всі крани, ти зекономиш воду».

(З інструкції).

«Бригадир сусідньої передової фермами О. Гальченко, виявивши бажання перейти в нашу відсталу, на власному прикладі показав, як молодняк може набирати заплановану вагу».

(З листа до редакції).

«До овець, крім людей, зайшли гості, які побажали побачити, як зніматимуть з них вовну».

(Із стінгазети).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Вісті з того світу

І СМІХ, І ГРІХ

ТУРБОТА ПРО ЖІНОК

У Коні-Айленді, одному з районів Нью-Йорка, почастішали випадки пограбування жінок, що виходять вранці купувати продукти. Поліція вжила енергійних заходів: між житловими масивами і торговим центром почали курсувати спеціальні автобуси під охороною поплісменів. Погано тільки, що проїзд у таких автобусах утричі дорожчий, хоча й у звичайних він обходиться не дуже дешево. Та нічого не вдієш: безпека — теж товар, за який треба платити.

СПРАВИ СЕРДЕЧНІ

Англійці зажили собі слави людей стриманих, навіть незворушних. Тим часом навряд чи хто може позмагатися з ними в любові до своїх котів та собак. Тож недаремно працівники Лондонського інституту по вивченню громадської думки взялися методом анкетного опитування з'ясувати, яке місце в серцях їхніх земляків займає це благородне почуття.

Анкетувалися переважно жінки, оскільки серед шанувальників домашніх тварин їх — більшість.

Приблизно третина опитаних, як повідомила брюссельська газета «Суар», заявила, що кішка чи собака для них важить більше, ніж робота чи гроші. Кожна п'ята відповіла, що для неї ті вихованці ближчі од власних дітей, а кожна десята віддала четвероногому улюбленцеві перевагу над своїм чоловіком.

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА

Поезія — супутниця закоханих. Але нерідко буває, що, переступивши із ними поріг, за яким починається життя сімейне, вона полохливо поступається місцем буденній прозі.

В іспанця Антоніуса Діаза інакше склалося: поезія не тільки впевнено ввійшла у його сімейне життя, а й зайняла там стільки місця, що й самому Антоніусові тісно стало. Закінчилося тим, що врешті-решт він не витримав і звернувся до суду з проханням про розлучення, а суддя, вислухавши його жалі, без будь-яких вагань ухвалив: розлучити! Річ у тім, що Антоніусова дружина вимагала, щоб чоловік кожного дня складав їй любовний вірш. Коли ж, змордований такою гонкою, Пегас домашнього віршотворця зупинявся одсапатися, коли Антоніус не справлявся із завданням, дружина лишала його обіду.

ЩО ТАКЕ ФЛІРТ?

Один спритний західнонімецький ділок, який іменує себе професором легкого флірту,відповідає на це так: «Це, безумовно, наука.Причому така, що вимагає серйозного ставлення до неї. Бо осіб, які володіють природним даром флірту, дуже мало. А більшість повинна вивчати прийоми справжнього флірту на спеціальних курсах, які я заснував у всіх великих містах країни. Тільки на таких курсах можна навчитися делікатно вести розмову про таке делікатне почуття, як любов...» Наскільки можна судити, «професор» без шматка хліба не сидить — позаминулого року у самому лише Мюнхені двісті жінок одержали «флірт-дипломи».

Тим, хто, можливо, із словом «флірт» не стикався, але, безумовно, знає, що означають слова «кокетування» і «загравання», поясснимо: це — одне і те ж.

ВИБРИК МОДИ

Іще не так давно чимало представниць швейцарського жіноцтва прогулювалося коло Женевського озера зі своїми собачками. Тепер це вже не вважається шиком — з-за океану інша мода прийшла: з'являтися серед публіки, маючи на плечі дресированого щура на ланцюжку.

Міністерство охорони здоров'я попередило населення, що укус щура не тільки болючий, а й дуже небезпечний — може спричинитися до інфекційного захворювання. Але до тих застережень не дуже прислухаються, бо багато дам так званого вищого світу керуються єдиним правилом: зроби все, аби тільки увагу на тебе звертали.

НЕ ДОРІКАЙТЕ ЖІНКАМ

Іноді дехто ставить на карб жіноцтву те, що окремі його представниці охоче зменшують свої роки. А, до речі, із тими докорами не слід би вельми квапитися. Бо от, скажімо, на Заході жінки (та й мужчини), бува, вдаються до цієї маленької хитрості не завжди із цілком зрозумілого природного бажання не дуже афішувати свій вік. Для цього у них бувають значно поважніші причини. Ось вам приклад.

Двадцять один рік пропрацювала в місті Буффало, що у штаті Нью-Йорк, прибиральницею універмагу одна літня жінка. Коли їй виповнилося 65 років, вона, ідучи на пенсію та прощаючись із своїми подругами по роботі, призналася, що насправді їй не 65, а 81 рік. Після смерті чоловіка їй довелося шукати роботу. Але мала вже 60 років, і тому ніхто на роботу її не брав — у подібних випадках хазяї не визнають ніяких сентиментів. Тоді вона й вирішила «скинути» собі шістнадцять років. Що й вдалося, оскільки на вигляд була досить моложава.

ПАРАСОЛЬКА

ГУМОРЕСКА

Після обіду Марічка повернулась у відділ щаслива.

— Дивіться! — сказала вона і підняла над головою парасольку.— Тільки-но купила.

— Знайшла чим здивувати! — єхидно всміхнулась Алла Леонтіївна.— У кого з нас немає японської парасольки! Може, твоя лиш трохи яскравіша.

— Не тільки яскравіша,— пояснила Марічка.— Моя — виробництва нашої галантерейної фабрики! І коштує вдвічі менше, ніж японська.

— Зовсім збожеволіла! — стенула плечима Алла Леонтіївна. — Хіба не чула, що солідні люди кажуть: «Не такі вже ми багаті, щоб купувати дешеві речі». Завтра зіпсується твоя парасоля, ти її викинеш і купиш японську!

— Ні в якому разі,— заперечила Марічка.— Ця парасолька не гірша від японської, і автомат працює добре. От подивіться!

Алла Леонтіївна взяла парасольку, кілька разів розкрила її. Автомат працював бездоганно. До ручки було причеплено папірця з написом: «Шановні покупці! Наша фабрика розпочала випуск жіночих парасольок, які не поступаються кращим зарубіжним зразкам. Ми певні, що ця парасолька принесе вам радість».

«Безглуздя!» — подумала Алла Леонтіївна. Її обурювало те, що на місцевій фабриці не лише зробили парасольку красивою, наче імпортну, а й приладнали до неї надійний автомат.

Тим часом прийшли співробітники із сусідніх відділів.

— Чудова парасолька! — хвалила бухгалтер Світлана.— І справді не згірш за імпортну.

— Ну що ти говориш! — аж скипіла Алла Леонтіївна.— Ти не дивись, що вона гарна. Поштовхайся з нею день-другий у наших трамваях — обов'язково зламається!

— Давайте перевіримо! — запропонував Михасюк із групи електриків.

Він поклав парасольку на стіл і щосили натиснув на неї ліктем.

— А тепер спробуй розкрити,— запропонував він Марічці.

Парасолька, як і раніше, легко розкуполилась.

— Та хіба це випробування? — не здавалася Алла Леонтіївна.— У наших трамваях мало не по головах ходять, а ви...

— А ми ще раз перевіримо! — відгукнувся Михасюк. Він кинув парасольку на підлогу і почав по ній стрибати. Однак це ніяк не вплинуло на технічні якості парасольки — вона знов м'яко розкрилася.

— Це не аргумент! — махнула рукою Алла Леонтіївна.— Не всі ж у трамваї такі легкі, як наш Михасюк.

— Дозвольте мені,— запропонував Сорокін, череватий чоловік вагою півтора центнери. Він кинув парасольку собі під ноги і важко гупнувся на неї черевиками. Щось хруснуло.

Алла Леонтіївна першою кинулась до парасольки. Але розкрити її не змогла — не спрацював автомат.

— Ну, що я казала? — переможно глянула на колег Алла Леонтіївна.— От вона, наша місцева якісь! Ні, тут не зекономиш — вже краще придбати імпортну.

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

Мал. А. БОРДУНІСА

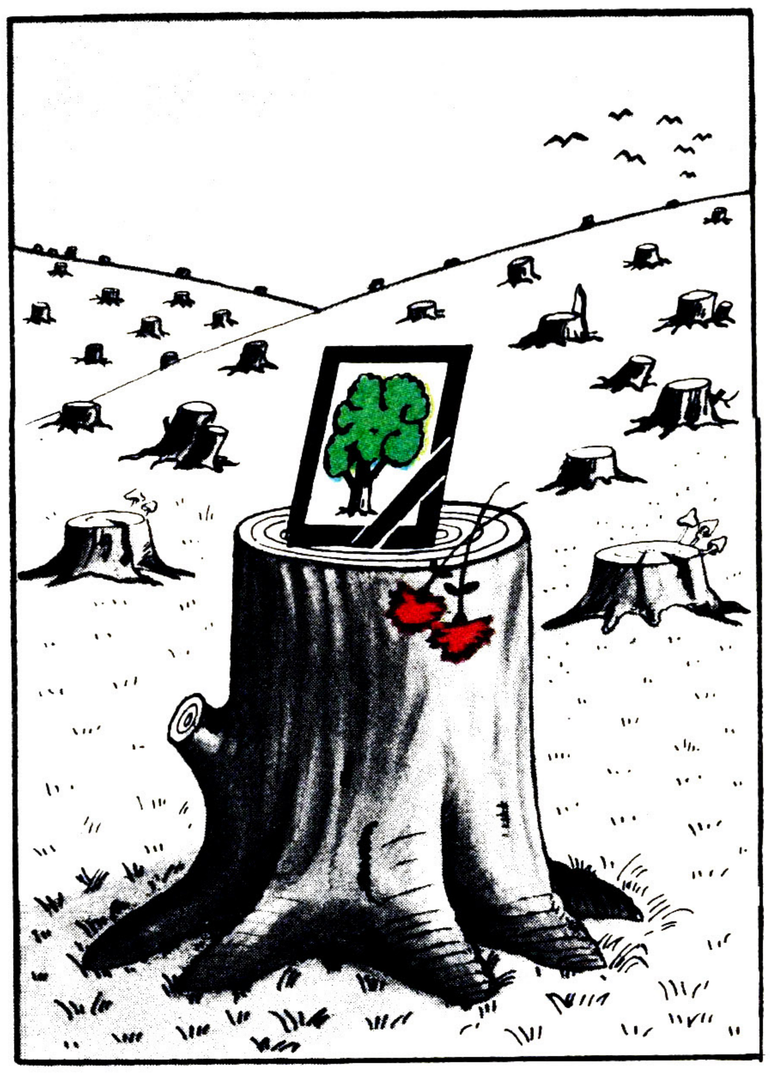

Без слів.

ГОСТІ ПЕРЦЯ

Мілан ЛЕХАН

ЗАПРОШУЄМО ВАШОГО ПЕСИКА!

ГУМОРЕСКА

Шановна пані!

Адміністрація готелю, де я працюю, доручила мені відповісти на Вашого листа, в якому Ви просите дозволу на проживання у нас разом зі своєю собакою на ймення Алі.

Повідомляю Вам, що у галузі побутового обслуговування я працюю вже цілих двадцять п'ять років. Під час такої тривалої практики ще не було випадку, щоб через непристойну поведінку собаки доводилося викликати міліцію. Ще жоден пес не втік з готелю, не сплативши рахунку. Ніякий собака не пропалював сигаретами діри в постільній білизні, не витирав своїх черевиків портьєрами. Ніколи також ми не знаходили готельних рушників у чемодані якого-небудь пса. Отже, Ваш собака Алі буде для нас бажаним гостем, а якщо він візьме на себе й відповідальність за Вашу поведінку, ми з радістю привітаємо його у нашому готелі.

Зі словацької переклав Василь КУХАРЕНКО.

ЧЕСЬКІ І СЛОВАЦЬКІ ДОТЕПИ

Інженер-будівельник встає з-за столу в їдальні і каже офіціантці:

— Напишіть мені рецепт ваших кнедликів. Я певен, він зробить переворот у бетонярстві!

* * *

Директор цікавиться у свого заступника:

— Чи є у вас приблизна програма завтрашніх зборів?

— Так... Спочатку виступати будете ви з доповіддю про виконання плану. Потім виступить головний технолог з критикою вашої доповіді. Далі буде дискусія, а на закінчення колектив розпрощається з головним технологом.

* * *

— Біда мені з дружиною! — скаржиться один чоловік знайомому.— Так засипає мене запитаннями, що я й відповісти не встигаю.

— Це ще нічого,— втішає приятель.— Моя сама питає, сама відповідає, а потім кричить, що я ніколи не кажу правди.

* * *

— Тату, як називають людину, яка бреше?
— Брехун.
— А того, що завжди говорить правду?
— Грубіян!

Переклав Євген ЗАПЕКА.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Мохов, І. Новиков, Є. Милутка, В. Губін, Л. Телятников, І. Лопатін, О. Коноваленко, В. Тильман, Р. Друкман, А. Помазков, М. Малов, М. Вайсборд, А. Панасенко, А. Василенко.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 5 (1263)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.02.88. Підписано до друку 15.02.88. БФ 29964. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2155500 прим. Зам. 0500.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1988 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

З ЖИТТЯ РОБОТІВ

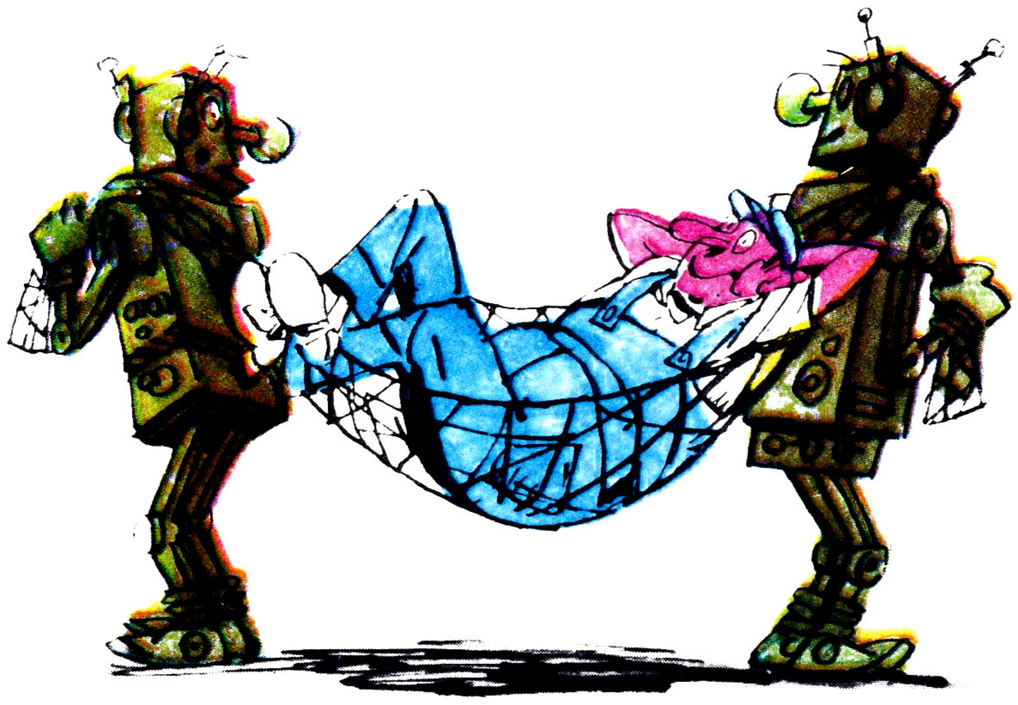

Без слів.

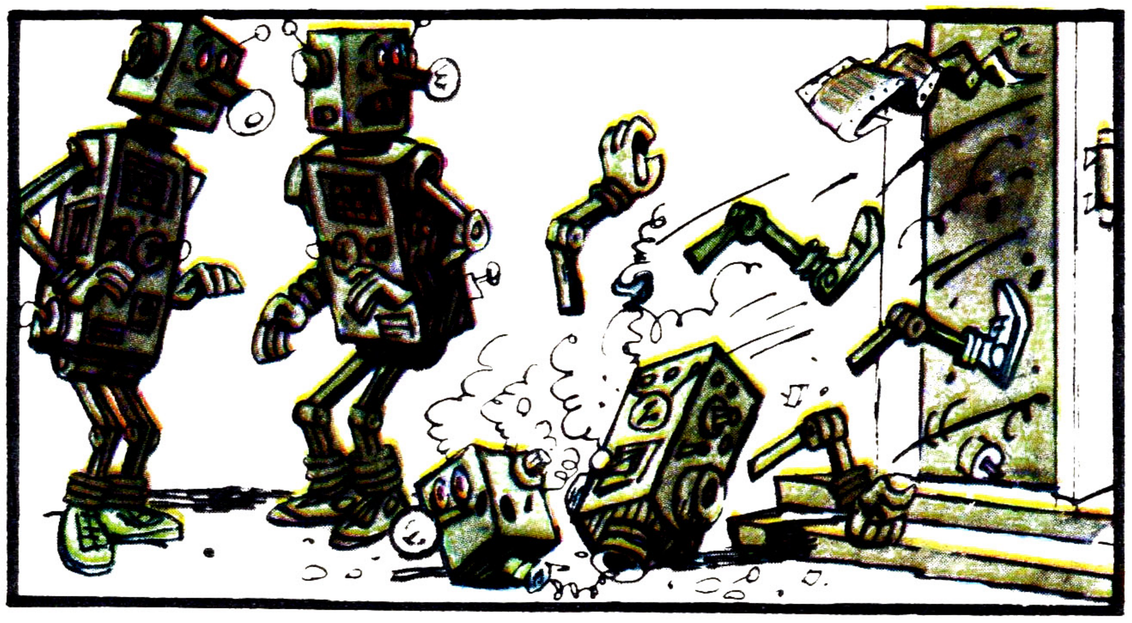

— Дивись, як його на зборах розібрали...

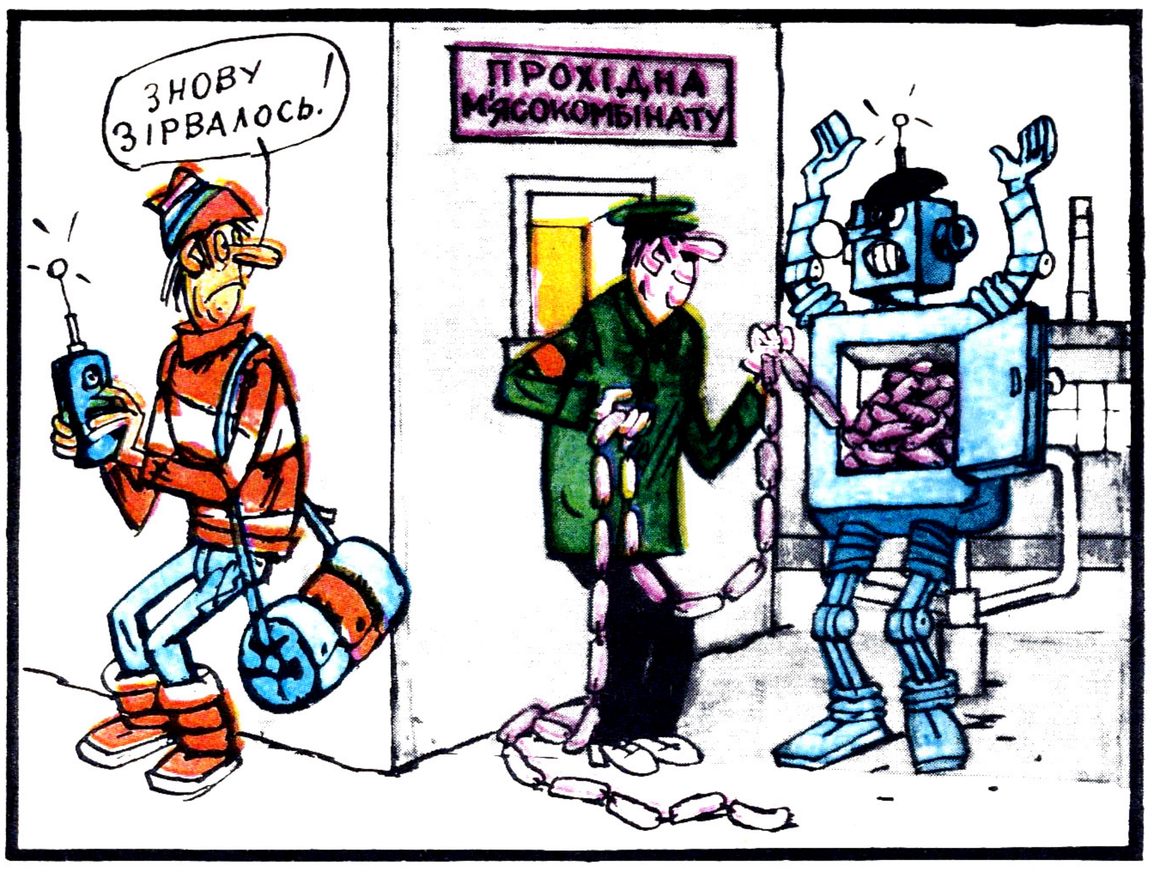

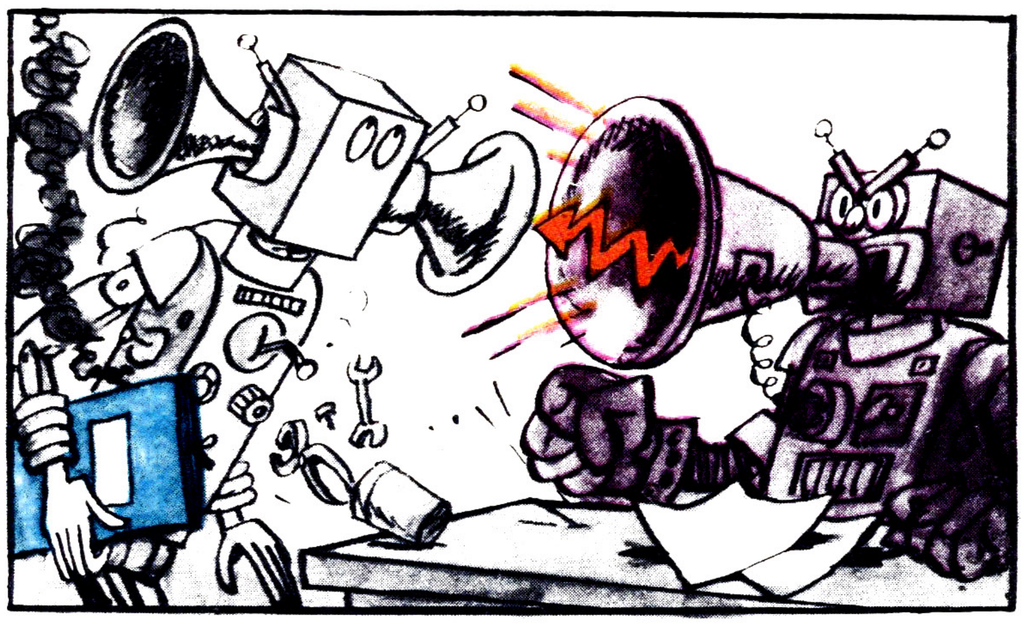

Без слів.

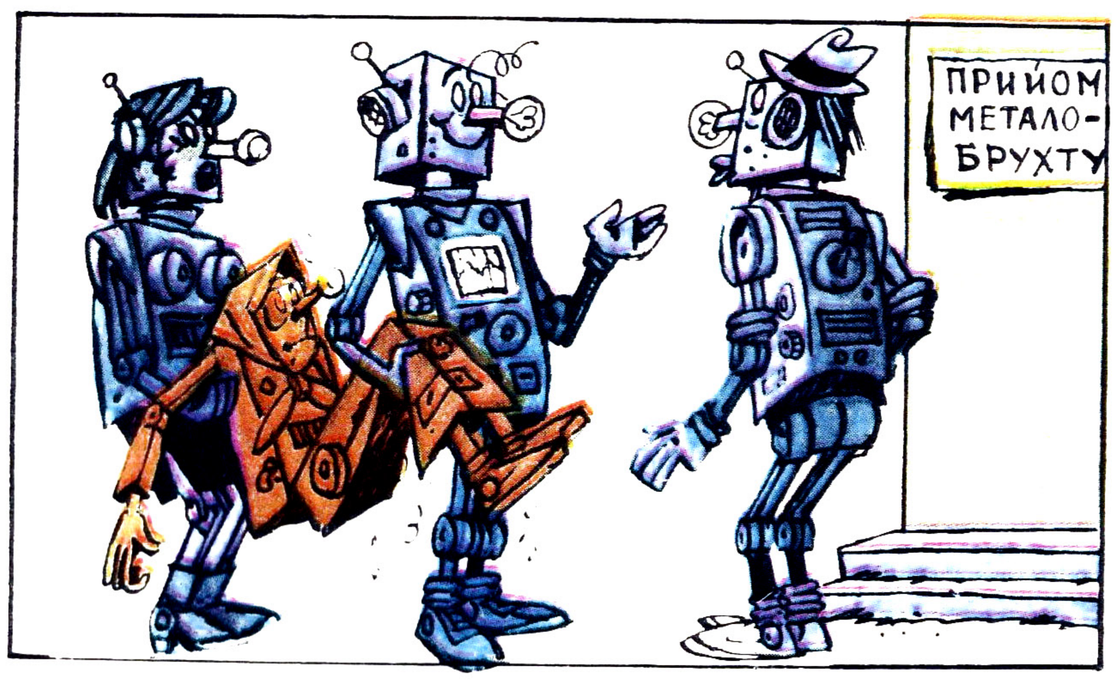

— Діти підросли... Ось ми і вирішили бабулю у металобрухт здати.

— Нарешті наш інститут зможе спокійно працювати над своїми проблемами.